

ŘÍŠE POPELA *host*

Draconis Memoria

KNIHA TŘETÍ

ANTHONY RYAN

Autor bestsellerové trilogie Stín krkavce

ŘÍŠE POPELA

ANTHONY RYAN

Přeložil Milan Žáček

Brno 2020

The Empire of Ashes

Copyright © 2018 by Anthony Ryan

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with Ace,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Cover illustration © Jeffrey Read

Designed by Nico Taylor

Maps by Anthony Ryan

Translation © Milan Žáček, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0331-5 (Formát PDF)

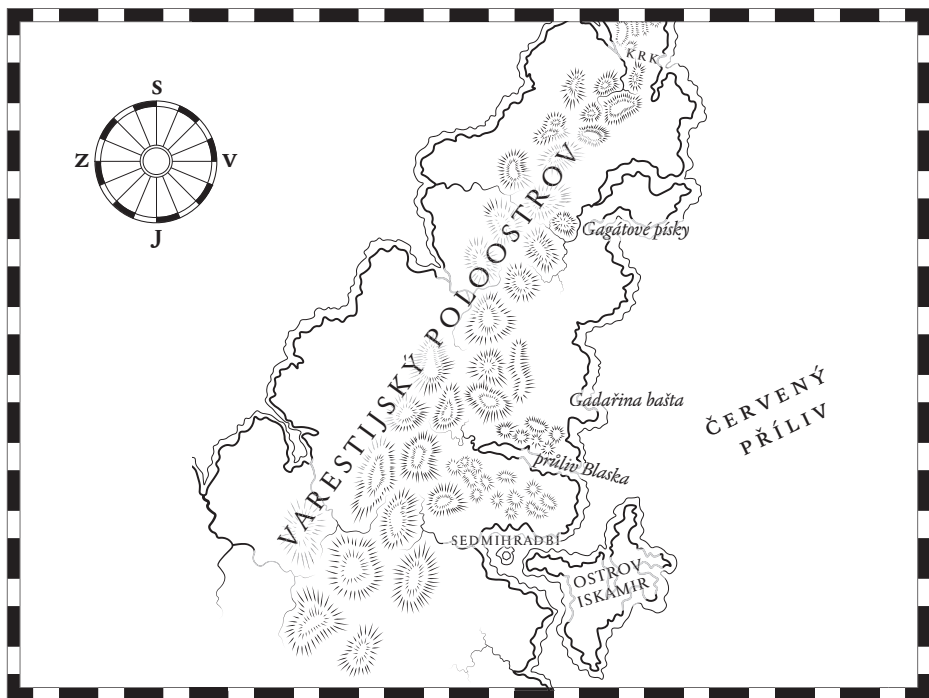
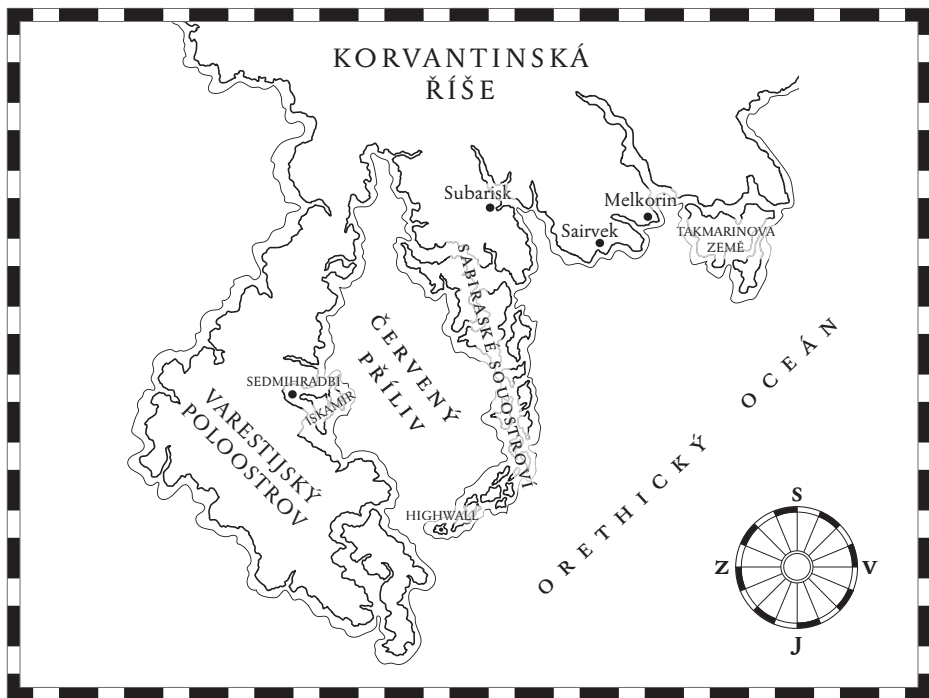
ISBN 978-80-275-0332-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0333-9 (Formát MobiPocket)

*Věnováno památce mého strýce Billa —
bývalého seržanta Williama McNamary
z Královské skotské dragounské gardy — coby projev uznání
ceny, kterou zaplatil, když se bil za správnou věc.*

BARIÉROVÉ OSTROVY

I

MECHANIKŮV STÍN

Z DENÍKU SLEČNY LEWELLY
TYTHENCROFTOVÉ — SANORAH,
27. TERMESTRA 1600 (211. FIREMNÍHO ROKU)

Probudila jsem se z dalšího snu o Corrickovi, což se v této pobnuté době stalo mým zvykem téměř každé ráno. Pokud, jak se tvrdí v zřídkaových odpovědích na řadu mých dopisů adresovaných Mořskému protektorátu, je plukovník Corrick Hilemore s největší pravděpodobností po smrti, místo aby se počítal pouze mezi neuvěštěné, vše nasvědčuje tomu, že po sobě zanechal velmi horlivého ducha.

Vím, že je to nepatřičný humor. Dokonce krutý. Vůči mně, pokud ne vůči památce muže, kterého jsem milovala (a pořád miluji, buď k sobě aspoň upřímná, Lewello). Ale dávám mu přednost před plácem a kňouráním, očekávaným od osoby mého pohlaví.

Ten sen byl zase jiný. Každonoční návštěvy mého bývalého snoubence nejsou příliš jasné, ale oplývají pestrostí. Zdávalo se mi o něm samozřejmě už dříve, zvláště během těch dlouhých a příšerných měsíců odloučení, za něž mohla ta jeho otrocká oddanost korporátním nadřazeným. A ještě víc pak během tobo nespravedlivého dalcijského masakru, kterému se Syndikát rozhodl říkat „krize“. Jenže tyto sny se spíš podobaly vzpomínkám, kdy moje mysl vybledávala jeho společnost ve spánku, neboť mi byla upřena v době, kdy jsem vzhůru. Procházely po parku, potají trávené důvěrné hodiny co nejdál od věčně slídících očí mých rodičů, spousta, velká spousta našich úžasných hádek. Sny s ním jsem s láskou strážila v srdci, ale teď se jich děším, protože ho pokaždé zastihnu v nějakém nebezpečí.

Tentokrát byl na nějakém studeném a velice vzdáleném místě. Obrazy jsou vždycky mlhavé, ale jeho tvář zůstává zřetelná, jen v poslední době je to tvář muže souženeho příšerným břemenem výčitek. Corrick není člověk, jenž by si potrpěl na sebezpytování, ale navzdory svému profesnímu zařazení je citlivější, než by si mohl leckdo představovat.

A už je to tu zas, ten přítomný čas. Ale stejně, jako je tomu s mým nepatřičným humorem, zjišťuji, že si prostě nemohu pomoci. V hloubi duše, pokud ne v mysli, vím, že je naživu... a je na nějakém nesmírně studeném místě.

Přetrpěla jsem další snídani s matkou a otcem, kdy se on, jako obvykle, skrýval za svým Zpravodajem, zatímco ona vyplňovala ticho hloupým klevetěním. Poslední dobou, když z domova i ze světa přicházejí stále horší zprávy, v jejím brebentění zaznamenávám určité zoufalství. Ten nekonečný průval líčení malicherných skandálů, oblašených zásnub a jízlivých komentářů ohledně výrazné absence mých vlastních vyhlídek v tomto směru, pronáší poněkud ječivým tónem a s příliš jasně se lesknoucíma očima. Občas si myslím, že se pokouší upřít jakési magické zaklínadlo, jako by tato slovní bezohravnost mohla pomoci prostě, běžné normalnosti zažebnat blížící se hrozbu.

„Feros se odmlčel“, prohlašuje Zpravodaj svým charakteristicky strohým výrazivem. Prozatím však důvod mlčení zůstává nevysvětlený, byť se o něm hojně spekuluje. Na vnitřních stránkách se popisují křiklavé podrobnosti nejnovější korvantinské revoluce, nyní už naprosto úspěšné. „Veškerá korvuská aristokracie vyvražděna v průběhu jedné noci“, „Po zinscenovaných procesech končí stovky lidí na šibenici“, „Samožvanou vládnoucí radu vede neblaze proslulá zločinecká diktátorka“ a tak dále. Řada mých přátel z Aliance práv voličů tvrdí, že tyto zprávy jsou lži vykonstruované korporátně ovládaným tiskem, které mají vyvolat obavy ze spravedlivého povstání. Já osobně nejsem úplně přesvědčená, že všechny tyto hrůzy jsou opravdu smyšlené. Korvantinci staletí trpěli krutým útlakem ze strany obavné a krví prosáklé regnarchie. Je nakonec tak překvapivé, že jejich nynější kroky řídí pomstychtivé srdce?

Jiné zprávy hovoří o nepokojích v mnoha severomandinorských městech, zvýšeném počtu dezercí protektorátních vojáků a, což je možná nejvíce zneklidňující, o propadech na trzích korporátních dluhopisů a akcií. Všimla jsem si, jak se otci slabě rozechvěly ruce, když obrátil list na tuto konkrétní zprávu, a to mě přimělo k úvahám, jak velkou část rodinného majetku v průběhu

let investoval do tržních spekulací. Samozřejmě že všechny otázky, které bych vznesla v souvislosti s finančními záležitostmi, by buď ztroskotaly na jeho chladné lhostejnosti, nebo by vyvolaly návrh, že pokud mě podnikání tak silně zajímá, měla bych se vzdát svých radikálních koníčků a najít si korporátní zaměstnání. Takže jsem nic neřekla, opečený chléb a vařené vejce jsem spláchla pořádným lokem čaje, políbila jsem matku na líci a vydala se do kanceláří Voličských novin.

Jak už se stávalo běžnou praxí, ranní redakční schůzka se brzo zvrhla v politickou debatu a následně v nepokryté překřikování. Pan Mantleprop, náš fotostatista, se málem pustil do rvačky s panem Mityardem, redaktorem zabraniční sekce, obledně Mityardovy „bezostyšné zaujatosti ve prospěch zlo-
myslné odporosti“ při psaní o korvantinské revoluci. Poslední dobou mám jako výkonná šéfredaktorka sto chutí všechny naše dopisovatele na místě propustit. Uvážíme-li, že napíšu přinejmenším dvě třetiny slov v každém čísle, zatímco mí domnělí podrženci tráví dlouhé hodiny neplodnými hádkami, bylo by pro mě jen sotva větším břemenem vydávat list jako individuální projekt. Získala bych tak rovněž mnohem klidnější pracovní prostředí. Ale poněvadž byl náš list — coby oficiální orgán Aliance práv voličů — založen jako družstevní, a nikoli soukromý podnik, bez dobrozdání vycházejícího z většinového hlasování členů redakční rady mi pro rozdělování takových výpovědí chybí pravomoc.

Za normálních okolností bych se snažila ovzduší uklidnit a vnutit schůzi jakési zdání pořádku, ale dnes jsem byla příliš vyčerpaná svým neklidným spaním. Takže jsem naopak sáhla po notesu a peru, vydala se do přístavní čtvrti a kolegy jsem zanechala jejich svárům. Každý zkušený reportér ví, že přístav je vždycky užitečným zdrojem informací, zvláště za neklidných časů. V kterékoli přístavní krčmě najdete námořníky ze všech konců světa a pokaždé jsou to velice hovorní muži, obzvláště když je k vyprávění ponoukne mladá a ne nepřitažlivá žena, ochotná utratit trochu peněz za pár rund piva.

Dnes se však ukázalo, že takových úskoků nebude zapotřebí, protože když jsem přišla do přístavu, panovalo v něm značné vzrušení. Před několika týdny takzvaná Požehnaná démonka zanechala své brůžovlády v Marsh-Woldu, rozpoutala obniovou zkázu v naší přístavní čtvrti a poté zmizela. Škody se opravily zatím jen zčásti a mnohá skladiště zůstávají zčernala a zničená. Syndikátním úřadům se nicméně promptně podařilo navrátit jeřáby na

přístavní bráz a obnovily řadu dřevěných mol, která shořela až k hladině vody.

Nábřeží se hemžilo protektorátními vojáky a četníky, mezi nimiž jsem zahlédla i několik vysoce postavených důstojníků. Za širou plochou přístavu jsem viděla dým stoupající z obrovských motorů, které obslubují mohutná vrata v ochranné bradbě. Po ranním přílivu bývají zvednuta pouze jedna vrata, ale dnes se současně zvedala všechna troje.

Na dotazy, s nimiž jsem se obrátila na protektorátní důstojníky, se mi přirozeně dostalo jen zdvořilého, leč nicneříkajícího „bez komentáře“ nebo jsem si vyslechla mrazivá doporučení, abych si vodu na mlýn své „Voličské propagandy“ hledala jinde. V důsledku toho jsem byla nucena získat informace z ocbotnějšího zdroje, byť jsem se poněkud zdrábala.

Na Sigmenda Talwicka, vytáblou siluetu v nepřítli padnoucích svrších, která tam seděla na jakési dřevěné bedně a něco si poznamenávala do zápisníku, jsem naražila uprostřed nábřeží. „Slečno Tythencroftová,“ pozdravil mě, když si všiml, že se k němu blížím. Jeho široký úsměv by se dal považovat za vřelý a vlidný, kdyby ho při soustředěném pohledu na moji malíčkost nedoprovázel špatně skrývaný tělesný zájem. „Jak to vypadá s vašimi Novinami? Prý vám strmě roste prodaný náklad a minulý měsíc dosáhl hranice téměř tisíce kusů.“

„Desítky tisíc kusů,“ zablala jsem, jak to v přítomnosti pana Talwicka dělám často, aniž by to mělo větší dopad na mé svědomí. „Musím vám po-
blabopřát k novému číslu Zpravodaje,“ pokračovala jsem. „Na periodikum libující si ve vulgárním a nevkusném zpravodajství jste se dnes vskutku překonali. Korvantinští povstalci tedy podle vás rožní a jedí aristokratické děti.“

Trochu ustrnul a ochabl mu úsměv. „Já jsem pouhý dopisovatel, slečno. Noviny nevydávám.“

„To je pravda, pane.“ Otočila jsem se a kývla hlavou směrem ke stoupajícím přístavním vratům. „Mohla bych se zeptat, zda vás někdo z vašich protektorátních přátel zpravil o smyslu celého tohoto počínání?“

„Ne,“ odpověděl se šelmovským výrazem. „Nezpravil, ale všechna troje vrata se pro jednu loď nezvedají, není-liž pravda?“

„Takže sem pluje celá flotila. A netvoří ji nepřátelé.“

„Vypadá to tak. Otázka však zní, odkud se bere. Neuzavřeme sázku, slečno Tythencroftová? Já bych vsadil na flotilu dalcijských žoldáků, které protektorát najal na posílení Severní flotily.“

„Finanční spekulace nechám svému otci. Pochybuji však, že by protektorát dokázal po Križi najít větší počet Dalcianiů ochotných nechat si od něj platit.“

„Tak to budou Varestijci. Když si přišli na odpovídající odměnu, v předkoloniálních časech bojovali za kohokoli.“

V té chvíli přistavní vrata dosáhla nejvyššího bodu vyzdvižení, jak oznámilo sborové záječení parních pístů z vrcholu bariéry. Krátce poté se v prostředním příjezdovém místě sanoražského přístavu objevila tmavá, pomalu se pohybující silueta lodi. Ihned jsem v ní rozpoznala malý parní převozní člun, jaký se obvykle používá k přepravě cestujících po pobřežních oblastech. Z jeho vzezření však bylo patrné, že na moři už strávil mnoho dní. Náťr měl ušmudlaný od sazí a na kolesech mu chybělo několik lopatek, takže bylo vidět, jak ve vodě při pomalém dojezdu k jednomu z přileblých mol nezapírájí úplně dokonale.

S panem Talwickem jsme se k příslušnému molu kvapně vydali, zatímco mezi břehem a lodí začala přelétávat uvažovací lana. Na přední palubě člunu jsem zahlédla velkou spoustu lidí, většinou žen a dětí, obestřených takovou tou zvláštní šedou mlčenlivostí, jež vyvěrá z dlouhodobého strádání. Když jsme se k nim přiblížili, spatřila jsem, že mnoho lidí na palubě pláče, buď úlevou, nebo žalem. Nedokázala jsem poznat, čím přesně.

„Flotila to zcela jistě je,“ poznamenal Talwick a trhl bradou k otevřeným portálům, jimiž přijíždělo několik dalších podobně zřídačených plavidel. „Ale netvoří ji žoldáci, nýbrž uprchlíci.“

Stáli jsme dostatečně blízko, abychom na trupu trajektu rozeznali identifikační údaje: Komunikant Kovolodního námořnictva — Registrován v přístavu Feros, 03/06/177. „Plují z Tyrrelových ostrovů v třicet let staré pobřežní kocábce,“ vydechl Talwick obdivným hlasem.

Člun s břehem propojil můstek a do přístavu se vrávoravým krokem začali řínout lidé, povětšinou sbrbení, obrázky téměř naprostého vyčerpání. Někteří starší cestující pomáhali jejich mladší krajané a většina lidí stále plakala. Když se začali sbírat na molu, upoutala mě jedna konkrétní osoba, vypínající se rovněji než ostatní. Byla to vysoká žena jibomandinorské barvy kůže a ze způsobu, jakým na ni reagovali ostatní uprchlíci, jsem nabyla dojmu, že se u nich těší určité autoritě.

„Joyo!“ zavolala na jakousi stíhlou dívku, která, spolu s jednou bledou ženou s křiklavě nalíčenou tváří, pomáhala přejít můstek muži s ovázanýma

očima. „Přiveďte ho sem. Všechny pacienty potřebujeme udržet pobromadě. Molly, až se postaráš o pana Addermana, vrať se ještě na palubu a přines všechny léky, které tam dokážeš najít. Nejsem si úplně jistá, jak štědří budou naši hostitelé.“

„Dobrý den, madam.“ Talwick, který dokázal vždycky bystře odhalit nejlepší zdroj informací, k vysoké ženě směle přikročil a s úklonou se jí představil. „Sigmund Talwick, hlavní dopisovatel Sanoražského zpravodaje. Smím se zeptat na vaše jméno?“

„Jistě,“ odpověděla žena a vydala se pryč. „Jmenuju se paní Hledte-si-u-Proroka-svého.“

Talwick se s dotčeným popotábnutím narovnal, ale protože nepatřil k lidem, kteří se při honbě za zajímavým příběhem nechávají odbýt, jal se ihned zpovídat další uprchlíky. Já jsem nicméně cítila, že od paní Hledte-si-u-Proroka-svého by se dalo přece jen něco zjistit, a několik minut jsem ji pronásledovala zástupem, dokud se neuráčila zaznamenat moji pozornost.

„Další reportérka?“ zeptala se a vzhlédla od rány na paži jedné holčičky, kterou si právě prohlížela. Malická přistěhovalkyně už zjevně vypotřebovala veškerou energii k pláči, v tichosti seděla na klíně matce a s doširoka otevřenýma a otupělýma očima hleděla na rudomodré stehy na své kůži.

„Svým způsobem,“ řekla jsem. „Zastupuji Alianci práv voličů.“ Rozhlédla jsem se po stále se zvětšujícím davu ožebračených lidí a uvědomila jsem si, že musím zakašlat, abych si uvolnila nenadále stažené brdlo. „Ujišťuji vás, že vám chci pouze pomoci.“

„Dobře.“ Dívce kolem ruky utáhla nový obvaz a potom ji škádlivě potáhla za bradíčku. Holčička jen zamrkala a zabořila se blouběji do matčina náruči. „Tible lidé potřebují lékařskou péči,“ pokračovala žena, když vstala a otočila se ke mně. „A ti, co jsou na jiných lodích, budou potřebovat střechu nad hlavou a něco k jídlu. Může s tím nějak pomoci ta vaše Aliance?“

„Ano,“ odpověděla jsem s nenadálým pevným přesvědčením. „Hned se vrátím do redakce a začnu podnikat patřičné kroky.“ Podala jsem jí ruku. „Slečna Lewella Tythencroftová.“

„Fredabel Torcreeková.“ Potráslы jsme si rukama a paní Torcreekové se rty zkrivily slabým, posmutnělým úsměvem, nejspíš proto, že si přečetla po-city, které se mi zračily v tváři. „Předpokládám, že tohle je pro vás naprosto nová podívaná, že ano?“

„Ano.“ Znovu jsem si odkašlala a narovnala se. „Prosím, ještě než odejdu... Byli jste ve Ferosu, že?“

„Ano. A nic z něj nezbylo. Z moře a z oblohy se přibnali draggové a Zkažení a celé město obsadili, přičemž zabíjeli všechno živé. Nám bývalým Carvenportanům a několika dalším se podařilo utéct, ale nechali jsme tam velkou spoustu lidí.“

„Já... víte, mám přítele,“ začala jsem a nenáviděla se za to, jak zajímavě jí odpovídám. „Je to ve skutečnosti můj bývalý snoubenec. Poručík Hilemore. Je vedený jako pravděpodobně nezvěstná osoba. Nevíte náhodou...“

„Hilemore?“ Paní Torcreeková se na mě chvíli dívala a poté se blasitě rozesmála. „Za prvé, myslím, že dnes už je to kapitán Hilemore. A mrtvý teda není ani trochu, má milá. Co tak o něm vím, má se čile k světu, i když mu teď s mými nejbližšími příbuznými někde nejspíš pěkně mrzne zadek.“

KAPITOLA I

CLAY

Bylo to, jako by pil tekutý oheň. Srdcokrev mu do těla vyslala spalující blesk bolesti, jen co se dotkla jeho jazyka. Nějakým způsobem se mu dařilo udržet flakon v prstech a pevně přitisknutý ke rtům, dokud se mu celý jeho obsah jako dlouhý plamen neprohnal až do žaludku. Na explozi agonie zareagoval prudkými křečemi, házel sebou ve vodě, vnímal, jak v něm bolest přehlušuje všechny další počitky, jak mu jejím vlivem šedne a potom černá zrak. Napadlo ho, jestli ho nezabije dřív, než k němu Jack Poslední pohled sám vyšle ohnivý proud, kterým ho uvaří ve vlnách. Tak či onak s naprostou jistotou věděl, že mu zbývá jen několik posledních vteřin života.

Potom zmizela. Bolest se během okamžiku vytratila. Clay zamrkal a černé prázdno, které mu vyplňovalo zorné pole, se rozptýlilo. Byl stále ve vodě, beztlížně se vznášel pod pableskující hladinou. Voda byla studená, ale její chlad byl jaksi utlumený, byl čímsi vzdáleným mimo hranice jeho těla, těla, jak si náhle uvědomil, které narostlo do obrovské velikosti. Před sebou viděl směsici barev, chladné azurové odstíny protkané oranžovými šmouhami a občasným zatetelelým sytější rudé barvy. *Vidí spíš borko než světlo*, řekla mu Ethelynne Drystonová, když s ním v pobořeném amfiteátru sdílela své vzpomínky. Opět vnímal svět očima dragga.

Viděl, že tyto barvy nejsou tak jasné jako ty, které před mnoha staletími zachytil onen prokletý Černokožec, ale pocit omezeného rozhledu více než rozptyloval zvuk, který Clayovi naplňoval uši. Byla to neustávající vibrující ozvěna, která měla každou vteřinu jinou výšku. Pro Claye to téměř nic neznamenal, ale kdesi v hloubi své mysli cítil jakési pochopení, instinktivní vědění, jež patřilo tomu,

kdo zachytil tuto vzpomínku. Závěr, k němuž docházel, byl stejně neúprosný jako děsivý. *Jsem v transu s Jackem.*

Pohled se mu proměnil se změnou zvukového prostředí, protože ozvěnu procísl ostrý burácivý výkřik. Tetelící se hladina nahoře se rozmazala a Clay najednou letěl vodou, pohyboval se rychlostí, již nemohl dosáhnout žádný lidský stroj. Ucítil, jak draggův pulz přešel od pravidelného hřmotného dunění do prudkého bušení, když se burácivý výkřik ozval podruhé. Zjevně se jednalo o nouzové volání, prostoupené panikou a hrůzou. Clay při bleskovém pohybu vodou cítil Jackovo sílící znepokojení a díky transem nabytému pochopení poznal v reakci obřího Modrokožce rodičovské obavy. Někde trpělo jeho dítě.

Volání o pomoc znenadání přešlo do jekotu, který byl dostatečně pronikavý na to, aby do Clayovy mysli vyslal zachvění bolesti, ale vzápětí bylo pryč, během okamžiku se přerušilo. S odezněním výkřiku se mu do vědomí prodrál další vjem, a tentokrát to nebyl zvuk, nýbrž vůně. Byla to vůně krve, která obvykle v bříše tohoto obludného dravce probouzela hlad; nyní v něm však probudila zoufalství. Cítili krev, nikoli však kořisti, kterou by bylo možné ulovit, nebo volně plující velrybí mršiny, kterou by bylo možné spořádat. Toto byla krev Modrého dragga.

Jack Poslední pohled poté sám zakřičel, hlubokým, hrdelním hlasem dal průchod zármutku, který otrásl snad celým mořem. Pohyboval se pořád stejně vysokou rychlostí, jeho závrtně velké tělo se svíjelo zběsilou energií, aby ho hnalo kupředu. Pach krve byl stále intenzivnější, až Clay vpředu zahlédl tmavorudou přelévající se mlhu, která se ochlazovala s tím, jak se její teplo vstřebávalo do vody, a nabývala růžového odstínu. Jack u mračna zpomalil a Clay v přelévajícím se teple rozeznal jakousi temnou strukturu, síť pevně obtaženou kolem čehosi velkého a bezvládného. Viděl tmavé háky několika harpun vyčnívající z těla mrtvého Modrokožce, podle velikosti pouhého mláděte. Když sebou síť trhla, krev s novou intenzitou rozkvetla, tělo se v osidle převálilo a zamířilo na cestu k hladině. Jackův pohled následoval černé linie tažných lan a odhalil dva dlouhé tmavé tvary narušující jednotvárnou plochu hladiny. Tyto tvary znal, věděl, že znamenají nebezpečí, a za normálních

okolností by ho pohled na ně přiměl k zanoření do bezpečí hlubin. Dnes však ne.

Napřed roztrhal síť; trojúhelníkové zuby ostré jako břitva ji rozcupovaly na kusy a zabité mládě uvolnily. Jack se nehnutě zadíval na pomalu klesající mrtvolu, vzdalující se v krvavém rubáši do studených černých hlubin. Clayovu mysl prostoupila další vzpomínka. Malá samice Modrokožce se usilovně vymaňuje z matčina lůna, aby se přivinula k mohutným bokům otce, zatímco on kolem obou v ochranném objetí stočil tělo a zazpíval tichou píseň, aby ukonejšil obavy své dcery.

Vzpomínka odplynula a Clay si uvědomil, že Jack opět upírá pozornost na tmavé siluety u hladiny. Ozval se další ryk. Zoufalství přecházelo v zuřivost. Pro Modrokožce to byla spíše výjimečná emoce, vyhrazená pro období páření a obranu území před agresivními mladými samci. Nyní vzkypěla do neslýchaných výšin a vyplnila všechna zákoutí Jackova těla. Clay cítil, jak v Jackově mysli něco povolilo a prohnal se jí prudký otřes, který rozmetal poslední zbytky soudnosti. Ryk mohutného Modrokožce utichl. Dávat průchod zlosti už nebylo třeba. Sám se stal zlostí.

Obě tmavé siluety se daly do pohybu. Po obou stranách jim bíle pěníla voda a oceánem se neslo rytmické dunění. Clay viděl, jak uprostřed obou tvarů zazářily žluté koule, když se na Modrolovci rázně začali činit topiči. Námořníci, zneklidnění náhlou ztrátou úlovku, se zjevně rozhodli neotálet a z místa chtěli ujet. Ani to je však nemohlo zachránit.

Jack zamířil k tvaru nalevo a začal se k němu blížit neúprosným, ale nikterak chvatným tempem. Ačkoli mu v mysli stále kypěla zuřivost, dával na své predátorské instinkty a věděl, že je moudré ušetřit co nejvíc energie na závěrečný výpad. Když ho od vířících lopatek kola na pravoboku dělilo asi padesát yardů, zaútočil. Jediným mávnutím mohutného ocasu koleso roztříštil na kousíčky a loď silou své rány vychýlil do strany, což ji přinutilo začít opisovat nepravidelnou kružnici. Všude kolem Jacka do vody padaly drobné černé postavičky — námořníci, kteří se neudrželi na palubě poškozeného plavidla. Jack stále nikam nespíchal, každého zápasícího muže překousl a ostatky ihned vyplivoval, neboť zjišťoval, že mu tihle malínci

netvoří nechutnají. Měli hořkou krev a těla samou kost. V každém případě zde nebyl proto, aby se krmil.

Opět trhl ocasem, uvolnil energii tak důrazným způsobem, že vyletěl nad hladinu. Vznesl se se svým obřím tělem nad Modrolovce a uviděl, jak k němu s hrůzou vzhlíží námořníci. Poté otevřel tlamu, zaryčel a vypustil z chřtánu ohnivý proud. Plameny loď zalily od zádi po před, spálily na ní jak muže, tak strojní zařízení, zaplavily nákladové prostory a zažehly všechno, co mohlo hořet.

Nato se Jack zanořil do příjemného chladu oceánu a ještě planoucí loď několikrát obeplul, přičemž pozabíjel popálené a topící se námořníky, jimiž byla poseta okolní hladina. Mořem se prohnal nenadálý, prudký záchvěv, když v útrokách Modrolovce něco explodovalo; podle intenzity výbuchu patrně zásoba střelného prachu. Jack se díval, jak se loď láme na dva kusy a pomalu klesá do hlubin, následována tmavým mračnem krve z jejích rozbitých nákladových prostor. Pach krve jeho příbuzných vydráždil Jackův hněv do ještě závrtnějších výšin a Clay ucítil, jak se mu ještě víc drolí už tak křehká mysl.

Obrovský Modrokožec se vrátil na hladinu, vyzvedl hlavu nad vlny a uviděl, jak druhá loď ve vzdálenosti několika mil severním směrem intenzivně vyrábí páru, vypouští dým z komínů a ještě rychleji roztáčí kola. Ani to ji nemělo zachránit.

V té chvíli se trans rozpadl na kusy a Clay zakusil ostrou bolest, když se mu sdílené vzpomínky prohnaly hlavou v kaleidoskopické podívané na zničené lodi a zabitě námořníky. Jackova existence se očividně stala neutuchajícím eposem pomsty, dny a nocemi strávenými honem, nekonečným pátráním po dalších a dalších netvorech, které by mohl pozabíjet. Velryby nebo krakatice lovil, pouze když mu hlad začal působit bolest; jinak se v oceánu pídil po lodích, ničil všechny, jež dokázal najít, ale vždycky jich bylo víc.

Poté přišla změna, posun v proudu zuřivosti a neúnavného lovu. Jack se dlouhá léta vyhýbal společnosti svých druhů, nereagoval na jejich zpívané pozdravy, kterými ho častovali pokaždé, když se přiblížil k hejnu Modrokožců. Na nějaké elementární úrovni věděl, že mezi ně nepatří, že jejich písně o sounáležitosti a hrách nebo radosti z lovu jsou ozvěnami něčeho, co už jednou provždy ztratil; znal pouze jednu píseň, píseň zuřivosti. Ale poté nastal den, kdy uslyšel

něco nového, nebyl to tklivý křik nesoucí se hlubinami, nýbrž píseň v jeho vlastní hlavě.

Clay pocítil další nápor bolesti, když ho tato píseň obestřela, cizí a zneklidňující a přitom příšerně povědomá. *Bělokožec*. O hloubce jeho zášti nemohlo být pochyb, ačkoli Jack sám zjišťoval, že není s to plně pochopit spletnost Bělokožcových myšlenek. Ale cítil je, vnímal nový účel, jenž se mu zvolna prodíral do mysli a splýval s jeho vlastní zuřivostí. Clay vnímal, jak Modrokožec proti tomuto narušení bojuje. Jeden životní cíl už měl a o žádný další nestál, ale Bělokožce oslyšet nemohl. Tento vjem záhy doprovodil nový příval obrazů, další loď viděná očima jiného Modrokožce. Tato loď byla ovšem jiná, podle děl, kterými se ježila, šlo o loď válečnou. A také neměla kola. Mimořádná, uvědomil si Clay, zatímco sledoval, jak na palubě dole jakási mladá žena pozvedává dva revolvery. *Loriabeth v den, kdy na nás zaútočil Modrokožec*.

Obraz prošel proměnou, když Loriabetiny kulky našly cíl a zorné pole se zaplnilo rudou mlhou, jež z větší části zahalila všechno, co následovalo, ačkoli Clay dokázal rozeznat nenadálé ustrnutí pohybu a vybavil si, jak spolu s varestijskou Krvožehnanou drželi pomocí Černé tohoto Modrokožce v nehybnosti, zatímco kapitán Hilemore a poručík Steelfine připravovali děla. V červené mlze se objevil záblesk a podívaná okamžitě zčernala.

Cílevědomost zaplavující Jackovu mysl se změnila, stal se z ní neúprosný pokyn, když se opět objevil obraz *Mimořádné*. Tentokrát Clay v Bělokožcových myšlenkách rozlišil jasný smysl: *Pluj na jih... Zab je*.

Ve víru Jackových vzpomínek se Clayovi ohromením zatočila hlava. *On ho za náma poslal. Věděl, kam poplujeme. Ale jak to?* Odpověď na sebe nedala dlouho čekat a doprovodilo ji bodnutí výčitek, že na něco takového nepřišel dřív. *Stříbrnka*. Pozůstatek jejího vědomí dlel v Clayově hlavě od její zrady a smrti pod horou. *Bělokožec sledoval její stopu a přinutil chudáka šíleného Jacka, aby nás dopadl*.

Další sprška vzpomínek: Jack se opět stává součástí hejna, ačkoli Modrokožci, s nimiž se plavil, nezpívali žádné písně. Zničení Kraghurstovy stanice a Jackovo potlačení, ale stále jasně patrné potěšení z pohledu na tolik hořících malých netvorů. Jack pronásledující

Mimořádnou průlivem mezi Záškrťou a Šelfem, drtivá tíha obrovského klínu uvolněného ledu, která ho zatlačila do hlubin, tak hluboko, že hrozilo, že nápor rozdrtí jeho mohutné tělo jako cár papíru. Ale Jack nezemřel, nějakým způsobem se zpod klesající zátěže vymanil a s vynaložením veškerých sil v těžce namáhaných svalech vyplul k hladině. Vyčerpání si však vybralo svou daň a poté se nechal bezvládně unášet proudem. Byl by klesl zpátky do hlubin, kdyby ho nenašlo hejno, které se spojilo, aby ho vyneslo k hladině a spásnému vzduchu. Přesto byl zraněný, potřeboval čas a potravu, aby se vyléčil. Ostatní Modrokožci mu přinášeli mroží a velrybí maso, sami hladověli, aby se mohl najíst. Kdyby byl něčeho takového schopný, zazpíval by jim píseň díkůvzdání. Ale jeho hejno to ve skutečnosti nebylo a takové písně by zněly jako vzdálené ševlení toho, čím kdysi býval.

Jedl, uzdravil se, čekal a poté se zdola vzedmula obrovská vlna horka, roztržila led a umožnila mu vydat se na lov netvorů, kteří mu ublížili. Shromáždil své tiché hejno, vyslal je do čerstvě rozpraskaného ledu, kde rejdlilo široko daleko, dokud jeden z jeho bratranců neobjevil to, po čem pásl. Nová loď, plavidlo, v jehož útrobách nekvetlo horko, ale na jehož palubě se pohybovali netvoři. Jack, byť nepřítel, nebyl ani zdaleka hlupák. Poněvadž ho tyto zrůdy nedávno přinutily trpět, zvolil nyní rafinovanější přístup a hlavnímu náporu jejich strašlivých, nepřirozených obranných mechanismů vyslal čelit své hejno. Sledoval, jak se do hlubin jedno po druhém snášejí roztrhaná, bezmocně se svíjející těla Modrokožců, dusil v sobě zuřivost, nutil svou poškozenou mysl k co největší trpělivosti. Teprve když se do hlubin vzdálil poslední příslušník jeho hejna, následovaný mračnem krve z hluboké rýhy v krku, rozhodl se sám zaútočit.

Poté ho rozptýlila další věc: čerstvý výron horka zezdola, doprovázený ohromným mračnem bublin, když něco vyrazilo k hladině. Jack neměl tušení, oč může jít, protože zrakem nedokázal proniknout trupem, aby zjistil, jaké jsou uvnitř zdroje horka. Když se však ta věc zhoupala na hladině a on sledoval, jak z ní vylézá čtveřice netvorů, pochopil, že našel první snadnou kořist za dlouhou dobu. Stačilo se plynce zanořit a poté vyrazit vzhůru a netvoři se zmítali ve vodě. Jack zamířil k tomu nejbližšímu z nich a zachrčel chvilkovou

bolestí, když po něm jeden netvor z plavidla vystřelil něco, co bylo sice malé, ale také dostatečně rychlé, aby to v Jackových šupinách vyrazilo díru. Bylo to však dobře známé bodnutí a jeho šupiny nesly stopy mnoha takových podráždění, takže s kořistí na dosah mu nevěnoval větší pozornost.

Bytost zmitající se ve vodě pod ním k němu vzhledla svýma maličkýma očima jako korálky a pařáty zašátrala po čemsi, co měla kolem krku. Možná po zbrani. Jako by ho mohlo ohrozit něco tak titěrného...

Clay sledoval, jak obraz jeho zápasícího já ve vodě ustrnul a poté se roztránil, čímž ho zanechal v beztvaré pestrobarevné mlze. Mlýný závoj kolem něj zavířil, sloučil se do hustých, sytě zbarvených mráček, která se posléze roztrhala. Tu a tam zahlédl útržky pevnějších vzpomínek — vodou unášená těla Modrokožců, na kusy roztržení námořníci, hořící lodi. Toto bylo tedy myšlenkové prostředí Jacka Poslední pohled. Clay pod vši hrůzou cítil hlubokou tíhu zmatku, dotírající na jeho vlastní vědomí protkané sílící zlostí.

Ty mě tady cejtíš, že jo? zeptal se s nadějí, že dragg v jeho myšlenkách rozpozná nějaký smysl. Okolní mlha se tetelila a na důkaz Jackovy kypící zuřivosti kolem šlehalý narudlé vidlice blesků. *No, uvízls tu se mnou, aspoň prožatím. Tak si promluvíme.*

Opět se zablesklo a z mlhy se natáhly krvavě rudé úponky, které pak Claye obklopily, rozdrásaly ho nesmiřitelným, naprostým odmítnutím. Před tímto pocitem se obrnil, bránil se vlnám nevolnosti a zmatku, které mohly celý trans ukončit. *Vím, že máš dobrou důvod mě i celý lidstvo nenávidět*, vemlouval se Clay Modrokožci, když nevolnost přešla do tupé bolesti. *Ale Bělokožec...* Stáhlo se mu hrdlo, poněvadž hluboko v jeho nitru se bolest proměnila v nenadálou explozi agonie. Myšlenkové prostředí se opět zachvělo a Clay ucítil, že každým okamžikem trans ztratí, neboť Jack vynakládal veškerou sílu své vůle, aby nenáviděného vetřelce zapudil.

Smlouvání nikam nepovede, uvědomil si Clay, když opět prosadil svou vůli, myšlenkové prostředí kolem něj jasně zazářilo a odhalilo další výjevy plné smrti a ohně. *Je prostě až moc velké blážen.* Ze všech sil se pokoušel rozpomenout na všechno, co mu Ethelynné říkala o účincích pití srdcokrve, jak díky ní dokázala ovládat Lutharona.

Ne, připomněl si. *Neovládala ho. Bylo to „vzájemný porozumění“, jak tomu sama říkala.* Ale jak by mohl dát vzniknout porozumění v myslí poškozené tolika drsnými vzpomínkami? Zarazil se, když si připomněl další Ethelynnina slova: *Paměť draggů totiž neumírá s jedincem, ale naopak se kumuluje v pokrevní linii v průběhu následujících generací.*

Prohlížel si okolní chaos, potácel se pod zběsilým nápirem Jackových neutuchajících snah dostat ho pryč. *Lutharon si na Bělokožce pamatoval,* pomyslel si Clay. *I když ho nikdy neviděl.* Možná ho zahlédl některý z Jackových předků. Ale jestli to tak bylo, co potom? Zkušenosti Jackova předka by sotva stačily na to, aby se mu navrátila přičetnost. Potom mu na mysl přišlo něco, co mu kdysi řekl Stříbrnčín duch, drobný útržek moudrosti, který mu připomněl, že byla něco víc než jen Bělokožcovou vazalkou: *Jsou lidé vlastně něčím jiným než pouhou sbírkou vzpomínek?*

Clay přivolal veškerou sílu své vůle, poté ji vmžiku uvolnil a rozmetal okolní mlhu. Cítil, jak se Jack pod takovou ranou zachvěl, jak tento výbuch duševní síly na chvíli zadusil jeho zuřivost. *Za to bude moct ta srdcokrev,* usoudil Clay. *V transu přidává sílu.*

Soustředil se na pozůstatky vzpomínek, které teď kolem něj pluly v jinak černé prázdnotě, a objevoval útržkovité pohledy na další krvavou, plameny prosycenou pomstu. Na jeden se upnul, na kompaktní kouli s obrazem útoku na Kraghurstovu stanici, a opět uplatnil svou vůli, vzpomínku vtlačil do maličkého korálku a poté ji rozdrtil na kousíčky. Přešel dál, volně se pohyboval Jackovou myslí a drtil všechny traumatické vzpomínky, které tam našel. Jack se mu vzpíral, opakovaně šlehal rudými blesky, ale s tím, jak vzpomínky zmíraly, tak činil se stále menší silou. Clay je nedokázal dostat všechny, některé byly příliš beztvaré, aby je zvládl zachytit, a ostatní představovaly pouhé útržky sotva zapamatovaných masakrů. Občas narazil na zvláštní okamžiky klidu, či dokonce radosti, které se týkaly především Jackova života před nástupem běsnící nepřičetnosti jeho pomsty. S těmi Clay nic nedělal, ačkoli jich byla jen hrstka a určitě nestačily na to, aby toto zvíře přivedly zpátky k rozumu.

V myšlenkovém prostředí zavládl zmatek, když Clay rozdrtil poslední z velkých hrůz: předsmrtnou agonii Modrolovce, kterého Jack soužil několik dnů tím, že se každých pár hodin vynořil nad palubu,

sežehl nějakého námořníka a opět zmizel pod hladinou, aby nechal přeživší dumat nad jejich blížícím se osudem. Zdálo se, že lidé ho naučili rozkoším sadismu. S rozdrobenou pamětí se rozplynul i veškerý Jackův odpor. Zanechal v něm pouze mimořádně mlhavý pocit toho, kdo nebo co je vlastně zač. *Ted' bych mohl odejít*, věděl Clay. *Mohl bych trans ukončit a nechat ho bloudit ledem s myslí jednou provždy rozdrčenou.* Ale k čemu by to bylo dobré?

Koukneme se, co ti zanechali předci. Clay sáhl do své vlastní paměti a vyvolal z ní ten nejjasnější obraz Bělokožce, jaký dokázal najít, ten závěrečný pohled pod horou, kdy dragg běsnil v hejnu svého čerstvě vylihnutého potomstva. *Připomíná ti něco?* zeptal se Jacka, který mu však neposkytl žádnou odpověď. Clay vzpomínku rozšířil, vyplnil s ní okolní prázdno. *No tak, něco tady musí být, něco pobřbenýho pěkně hluboko.*

Potom to uviděl — slabý záblesk v prázdnotě. S uplatněním veškeré své vůle si záblesk přitáhl, přižívoval ho vzpomínkou na Bělokožce, aby se rozrostl, rozkvetl do pohledu na širou oblohu nad zvlněným šedým mořem. Vodu na všech stranách čerili Modrokožci, dlouhá těla prohánějící se vlnami, zatímco nad nimi zuřila bitva. Draggové, Červenokožci a Černokožci, kroužili pod šedavě bílými mračky, dštili po sobě plameny nebo se do sebe zaklesávali v ošklivé změti zmítajících se ocasů a rafajících čelistí. S neúprosnou pravidelností padali do moře a buď šli okamžitě ke dnu, nebo se zmítali na hladině, zatímco se do vody rozlévala krev z jejich otevřených ran. Dobitých Červenokožců si Modrokožci nevsímali a rojili se nad Černokožci, vypouštěli proudy ohně a cenili zuby. Clay cítil prázdnotu v mysli, která zachytila tuto vzpomínku, z větší části prosté vlastních myšlenek a naplněné pouze cizí cílevědomostí. *Zab je*, poroučela a obraz se posunul, když majitel oněch starobylých očí upřel pozornost na jednoho nedalekého Černokožce, který se na jediném nepoškozeném křídle pokoušel vznést do vzduchu. *Zab je a...*

Pak byly tytam. Cílevědomost i pokyny. Zmizely z Modrokožcovy mysli a umožnily prudký příval vjemů. Modrokožec ustal ve výpadu, když v něm zesláblo nutkání k souboji, a naopak obkroužil zápasícího Černokožce, jenž zpíval podivné pozdravné písně, zatímco mu

docházely síly a klouzal pod hladinu. Modrokožec vytočil oči k nebi a všiml si, že soupeřící skupiny se už oddělily. Červenokožci vytvořili neforemné hejno a vyrazili na severovýchod, zatímco přežívající Černokožci zamířili na západ. Clayovi se podařilo rozeznat tmavou, ale nezpochybnitelnou postavu lidského jezdce na přinejmenším jednom z Černokožců, než vklouzli do mračen a zmizeli z dohledu.

Konec války, uvědomil si. *Tý první. Bělokožec povstal už jednou a oni ho nějak porazili.*

Otázku odsunul stranou, protože bylo zřejmé, že v mysli tohoto dávno mrtvého Modrokožce odpověď na ni nespočívá. Clay se mu probral vzpomínkami a zjistil, že je to mnohem jednodušší zvíře než Jack, že jeho písně jsou veselé a nachází se v nich pouze nepatrný odstín zlosti. *Prostá duše*, pomyslel si Clay a potlačil bodnutí výčitek. *Nejsem si jistý, jestli se ti bude líbit tvůj nový domov.*

V okamžiku, kdy trans dozněl, ho jako ocelová pěst sevřel chlad a přinutil ho k heknutí, které by mohlo být i výkřikem, kdyby na něj měl dostatek dechu. Houpal se ve vlnách, zatímco obrovský Modrokožec klouzal zpátky pod hladinu, stahoval se do nevelké vzdálenosti, aby zůstal nablízku s hlavou těsně nad vodou a jedním doširoka otevřeným okem upřeným na Claye. Ten cítil, jak mořem prochvívá draggova píseň, jak vní znepokojením. Zdálo se mu, že po transu už písním Modrokožců rozumí.

Ozvalo se šplíchnutí, které Clayův pohled přitáhlo doleva, a uviděl Kriz a Loriabeth, jak s vypětím všech sil drží nad hladinou hlavu poručíka Sigorala. Korvantinec byl bledý jako stěna a své jediné vidoucí oko měl zvláště zakalené. Poté se ozvalo několik šplouchnutí z pravé strany, k nimž se přidalo překrývající se svištění mnoha kulek a slabý štěkot střelby z pušek. Znepokojené volání Modrokožce, který ještě nedávno nosil jméno Jack Poslední pohled, sílilo, třebaže při něm ucukával před sprškou projektilů a zvolna klesal pod hladinu.

„Přestaňte s tím!“ zařval Clay a otočil se směrem k lodi, zbytek slov uvězněný za jektajícími zuby. U zábradlí viděl řadu ozbrojených mužů, mezi nimi i strýce Braddona. Kazatel se vypínal ve strážním koši s puškou u ramene. Větší obavy v Clayovi však vyvolal pohled na poručíka Steelfina a kapitána Hilemora, kteří se zběsile pokoušeli

přitáhnout k hrazení dělo. To zjevně utrpělo značné šrámy, neboť hlaveň mělo ovinutou silnou vrstvou provazů, což Claye přivedlo k otázce, zda výstřel z něj nebude představovat větší hrozbu pro posádku lodi než pro Jacka.

Zhluboka se nadechl a z plna hrdla, jak jen toho byl schopen, zakřičel: „PŘESTAŇTE KURVA STŘÍLET!“ Slova se přes vodní plochu donesla až k lodi a předznamenala přestávku v tamějších horečných aktivitách. Clay si všiml, jak se Hilemore vedle děla narovnal s nelíčeným zmatkem ve tváři.

„Clayi!“ vyhrkla Loriabeth, a když se k ní Clay otočil, zahlédl, jak jí Sigoral vyklouzává z rukou. Doplavал k nim, potopil se a těsně předtím, než Korvantinec zmizel mimo dosah, ho popadl za kabát a vytáhl zpátky na hladinu. Přispěchaly k nim Kriz s Loriabeth a všichni tři horečně šlapali vodu, aby Sigorala udrželi na vzduchu. Z lodi se ozvalo několik výkřiků, Clay vytočil hlavu a zahlédl, jak Hilemore posílá několik lodníků spustit do vody člun. *To nestihnou*, pomyslel si Clay s trpkou jistotou a znovu upřel pozornost na Sigoralovu bezkrevnou tvář. Bylo mu také jasné, že k hranici vyčerpání se rychle blíží i Kriz s Loriabeth, jimž studená voda odsávala poslední zbytky sil.

Natočil se k obrovskému Modrokožci, který se stále pohupoval ve vzdálenosti dvaceti yardů a pokračoval ve svém tklivém volání o pomoc. Clay se soustředil, vyvolal si v mysli vzpomínku na přetvořenou myšlenkovou krajinu, kterou zanechal v draggově hlavě, a nechal ji prostoupit svým vlastním voláním. Modrokožcova reakce ho překvapila svou bezprostředností; okamžitě se k nim přihnul jediným švihnutím ocasu a přetočil se, aby jim nabídl své hřbetní ostny.

„Chytněte se jich,“ křikl Clay na ostatní a sám natáhl ruku, aby se vrhel nejbližší ostem. Než se k němu zcela přimkl, kromě kostěného výčnělku pevně sevřel i Sigoralův kabát. Kriz musela pomáhat Loriabeth, která působila dojemem, že ztratila schopnost vytáhnout ruce z vody. Starodávná žena ji proto uchopila kolem hrudi a sebe i Loriabeth přitáhla k draggovu obřímú boku. Jakmile se všichni něčeho chytili, Modrokožec se opět přetočil, vyzvedl je ze smrtícího vodního chladu a zamířil s nimi k lodi.

Zatímco se hnali přes hladinu, Clay si všiml, že se na ní opodál něco pohupuje. Byl to jeho tlumok, a na vodě se držel pouze díky

svému bařatému obsahu. *Zpomal*, pronesl k Modrokořci, který poslušně snížil rychlost a Clayovi umožnil, aby natáhl ruku a po tlumoku sáhl. *Žádný strachy, maličkej*, konejšil v tichosti vejce. *Nesl jsem tě moc dlouho na to, abych tě tady teď nechával.*

Vzhlédl, když se mu nad hlavou objevila paluba lodi, a spatřil na ní řádku vyzábělých a ohromených tváří. Jedinou výjimku představoval strýc Braddon. U toho jakýkoli případný úžas očividně přehlušovala radost, že opět vidí svou dceru. „Vidím, že sis obstaral mazlíčka,“ poznamenal Braddon a husté vousy se mu roztáhly v širokém úsměvu.

„Spíš novýho kamaráda,“ odpověděl Clay.

„Tohle je Jack Poslední pohled,“ prohodil někdo z posádky. Clayovi chvíli trvalo, než pod neupravenými vousy poznal Scrimshinovu tvář. Bývalý pašerák třímal v kostnatých rukou pušku a na obrovské tělo Modrokořce použil oči, které mu vystupovaly z vyzábělé lebky. „Měli bysme ho zabít, kapitáne!“ obrátil se na Hilemora s ostrou naléhavostí. „Říkám, abyste ho hned zabili!“

Když Clay uslyšel, jak ostatní členové posádky na jeho návrh reagují souhlasným mručením, a všiml si silných pochybností v kapitánově tváři, řekl: „To jméno už k němu nepasuje. Tohle...“ naklonil se, aby poplácal široký šupinatý prostor mezi Modrokořcovými očima, „tohle je teď Starej Jack. A Starej Jack nás odsadř dostane.“

KAPITOLA II

LIZANNE

„Vůbec nic?“

Sofiya Griffanová zavrtěla hlavou, až jí volné ryšavé lokny několikrát sklouzly po bledé kůži čela. Od chvíle, kdy *Ziskový podnik* vyplul z Korvusu, vystupovala převážně zamlkle a sklesle, protože její nezkušená mysl se bezpochyby jen hemžila hrůzami, jichž byla svědkem během pádu hlavního města. Teď se nicméně zdálo, že se ocitla na pokraji blíže nespecifikovaného psychického zhroucení a její manžel k ní natáhl dlaň, aby sevřel ruce, které se jí třáslly v klíně.

„Nic,“ odpověděla a po Lizanne bleskla roztrpčeně vyčítavým pohledem, jako by poslední vývoj událostí právě ona nějak sama zosnovala. „Feros mlčí. To... se ještě nikdy nestalo.“

„Máte snad nějaký alternativní kontakt, ne?“ zeptal se ředitel Thriftmor, s nevyhnutelnou sklenkou brandy v ruce. „V Sanorahu?“

Sofiyina hlava ostře, nervózně přikývla. „Plánovaný nouzový kontakt na ústředí Severní flotily. Před necelou hodinou jsem s ústředím byla v transu. S Ferosem ani s kteroukoli lodí z flotily v přístavu nejsou ve spojení. Na místo byl vyslán hlídkový krvespalovací člun, ale ten podá hlášení až za několik dní.“

Zatímco všichni přítomní tuto zprávu vstřebávali, v důstojnické kajutě se rozhostilo ticho a ředitel využil příležitosti, aby si dolil sklenku. Poté se ozval kapitán Verricks. Jediným zjevným znakem rozpaků na něm bylo slabé zacukání v působivých šedých licousech, které pokrývaly celou dolní polovinu jeho ostře řezané tváře. „Mé pokyny zůstávají jasné,“ prohlásil odměřeným hlasem, jenž výmluvně ilustroval jeho schopnost vystupovat s neotřesitelnou autoritou i v dobách velké nejistoty. „*Ziskový podnik* má ředitele Thriftmora

a slečnu Lethridgovou po ukončení jejich mise v Korvantinské říši dopravit do Ferosu. Těmto rozkazům hodlám plně dostát. Trans netrans.“

„Feros padl,“ sdělila Verricksovi Lizanne a jistota v jejím hlase se mohla více než rovnat té jeho. Její představivost uznala za vhodné zaplavit jí mysl spoustou děsivých výjevů souvisejících s pravděpodobným osudem všech těch, které ve Ferosu zanechala, aby se mohla věnovat svému korvantinskému dobrodružství. *Těta Pendilla, Jermajah, otec... Tékela*. Když se podívala kapitánovi do očí, v hrudi se jí vzedmula vlna výčitek. *Měla jsem je posadit na první loď do nějakého mandinorského přístavu*. Ale nikdy by ji nenapadlo, že Bělokožec bude schopný udeřit tak rychle i tak daleko na severu, a Feros byl navíc jedním z nejlépe strážných přístavů na světě.

„Moje rozkazy...“ začal kapitán Verricks, ale rázně ho přerušila.

„Vaše rozkazy pocházejí od Výboru, jehož členové jsou s největší pravděpodobností mrtví nebo zotročení.“ Na tvrdost jejího hlasu Sofiya zareagovala vyděšeným vzlyknutím, ale Lizanne jí nevěnovala pozornost, naopak na zdůraznění svých dalších slov přistoupila ještě blíže k Verricksovi. „Doufám spíš v to první, protože se mi nezamlouvá představa, že náš nepřítel odhalí jejich tajemství, k čemuž by došlo v případě, že by se zmocnil někoho živého.“

Verricks zamrkal a zatěkal pohledem mezi Lizanne a Thriftmorem. „V tom případě,“ nadechl se a Lizanne si všimla, jak se mu pod licousy nechutně zkroutily rty, „by zde pan ředitel Thriftmor byl jedinou zbylou kompetentní osobou.“

Když se na Thriftmora tázavě obrátily všechny oči, sklenka s brandy ustrnula na cestě k ústům. Kromě Lizanne, Verrickse a Griffanových se porady účastnili všichni výše postavení důstojníci z lodi. Lizanne bylo zřejmé, že Thriftmorovi není soustředěný pohled tak velkého shromáždění po chuti.

„Já... no,“ řekl, ruku se sklenkou nechal poklesnout a kývl na Verrickse. „Jsem přesvědčený, že v době krize je nejlepší podrobit se vojenskému úsudku.“ Odkášlal si a k Verricksovi vyslal poněkud upjatý úsměv. „Co radíte, pane kapitáne?“

Než kapitán od Thriftmora odvrátil zrak, aby promluvil ke svým důstojníkům, na okamžik posměšně svažtil čelo. „Je velice pravdě-

podobné, že *Podnik* je k Ferosu blíže než jakékoli protektorátní hlídkové plavidlo. V první řadě se musíme zodpovídat Syndikátu. Přiblížíme se v plném bojovém uspořádání a pokusíme se provést důkladný průzkum Tyrrelových ostrovů. Jakmile získáme informace o aktuální situaci ve Ferosu, paní Griffanová je předá ústředí Severní flotily spolu s žádostí o další pokyny.“

Kdyby se Lizanne nadále držela svých služebních zásad coby agentka Útvaru mimořádných operací, byla by vznesla námitku, možná by dokonce uplatnila vliv svého postavení, aby kapitána přinutila okamžitě odplout do severních vod. Vydržela několik týdnů v puchu a nebezpečí Skorazinu, císařského vězeňského města, aby osvobodila Všeuměla a zmocnila se drahocenných vědomostí, jimiž oplyval. Následovaly velké strasti s revolucí a pádem Korvusu a při tom celou dobu dumala, kdy se kurfiřtka rozhodne vyřídit si s ní účty. To vše jen proto, aby dostala Všeuměla na palubu této lodi. Existovalo riziko, že kdyby zamířili do Ferosu, přišli by o veškeré výhody, které se mohly pojit s jeho tajemstvími. Ale výčitky neutichaly a zjišťovala, že se musí dozvědět, co se stalo s těmi, které opustila, aby čelila bouři. Takže povstala a nenamítla vůbec nic, když kapitán Verrickss odříkával svým důstojníkům dlouhou řádku rozkazů.

„Do té doby, slečno Lethridgová,“ podotkl Verrickss k Lizanne, když se kajuta postupně vyprázdnila, „by možná bylo nejlepší, kdybyste sepsala hlášení, které od vás očekává váš Útvar. Než se přiblížíme k Ostrovům, paní Griffanová ho předá na patřičná místa.“

„Obávám se,“ odpověděla Lizanne s povzdechem, když zamířila ke dveřím a vrhla letmý pohled na Thriftmora, jenž si zaujatě doléval sklenku, „že to není tak jednoduché.“

„Slíbilas mi bezpečí,“ pronesl Všeuměl svým typickým bezbarvým hlasem. Rozhlížel se po skromné kajutě, kterou mu přidělili, a Lizanne napadlo, jestli touží po svých knihách a schématech. „Tohle nic takového není.“

„Slíbila jsem ti útěk ze Skorazinu,“ opáčila Lizanne. „A ten jsem zajistila. Svou část dohody jsem splnila.“ Podala mu flakon Modré. „Přišla chvíle, abys totéž udělal i ty.“

„Dohody lze pozměnit,“ odpověděl a k převzetí flakonu se nijak neměl. „Zvlášť když zboží, o které se jedná, získalo na hodnotě...“

Rázem umkl, protože Lizanne z kapsy na sukni vyňala revolver a namířila mu na hlavu. Natáhla kohout, cvakl válec. „Na tvoje osobité manýry už nemám náladu,“ informovala ho pomalu a jednoznačně. „Dala jsem ti někdy do této chvíle důvod zpochybňovat moje slova?“

Dál se tvářil netečně a odpověděl jí jen sotva postřehnutelným zavrtěním hlavou.

„Výborně. Tak mi důvěřuj, když ti říkám, že buď teď prozradíš svá tajemství, nebo tuto kajutu vyzdobím tvým rozstřeleným mozkiem.“ Opět mu podala flakon. „Jak říkám, na nic jiného nemám náladu.“

Zvedl svou obratnou ruku s útlými prsty a vyňal flakon z Lizannina sevření. „Jeden trans nebude stačit,“ varoval ji, když vytáhl zátku a vypil polovinu obsahu lahvičky. „Těch informací je závratné množství a jsou komplexní povahy.“

„Pak je o to důležitější, abychom začali,“ opáčila Lizanne, flakon od něj převzala a vypila všechno, co v něm zbývalo. Sklopila revolver a oba se na sebe zadívali. Několik vteřin se nic nedělo. Očekávaný trans se ne a ne dostavit. Napadlo ji, že Všeumělova svérázná osobnost možná transové komunikaci brání, že je k ní přece jen zapotřebí jakési citové pouto, jakkoli slabé. Ale vzpomněla si, že přinejmenším jednu kamarádku si ve Skorazinu našel, ačkoli i nešťastně zesnulá Melina cítila nutnost dát mu v jisté fázi jednu mezi oči.

„Možná by byla lepší silnější dávka,“ začala a sáhla pro brašničku, ale vtom Všeuměl zamrkal a kajuta zmizela.

Prostředí, které Lizanne uvítalo, bylo úžasně propracované. Vyznačovalo se jasností a precizností, jaké v Modrém transu ještě nikdy neviděla. I ta nejživější vzpomínka byla vždy nevyhnutelně pozměněna myslí, která si ji vybavovala, a nedůležité prvky zůstávaly vágní nebo zcela chyběly. Zdálo se však, že pro Všeuměla má všechno svou důležitost. Každá dlažební kostka na ulici pod jejich nohama odrážela mdlé sluneční světlo vykukující z pomalu plynoucích šedých oblaků na nebi. Všechny cihly, dřevěné trámy a skleněné okenní tabulky, které tvořily okolní domy, byly přesně tam, kde být měly,

stejně jako zápach koňského trusu, jenž splýval s kouřem z hořícího dřeva a slabou vůní moře, jimiž byl prosycený vzduch.

Přístav, pomyslela si Lizanne, zatímco se marně snažila skrýt pocit úžasu, jenž se jí rozléval z mysli při pohledu na nové okolí. Na jihu zahlédla vysokou věž, vykukující nad vrcholky střech, věž, která jí silně připomněla orákulní chrám v morsvalském parku, kam se musela uchýlit s Tekelou a majorem Arberusem. Pomýšlení na Tekelu v ní úžas okamžitě zadusilo. *Máme úkol*, připomněla si a otočila se k Všeumělovi stojícímu jen několik stop daleko, stále s tím prázdným výrazem ve tváři.

Kde to jsme? zeptala se ho.

Ve Valazinu, odpověděl. *Tady jsem byl počat.*

Nikdy v tomto městě nebyla, ale věděla, že Valazin je největší přístav na severovýchodním pobřeží Korvantinské říše. Kdysi býval nezávislým městským státem, ale před šesti staletími byl včleněn do císařství. Z mnoha školení o korvantinské politice také věděla, že se zde odehrávaly často ty nejhorší násilnosti revolučních válek. Obyvatelé chaosu neuváženě využili ke vzkrášení letitých představ o znovunabytí dávno ztracené suverenity. Série krátkých bitev a dlouhotrvajících masakrů, jichž se účastnily tři nyní již neexistující legie Dvorního útvaru, takovým představám však učinila přítrž. Podle mnoha domů na dohled, které zjevně vznikly teprve nedávno, a četných císařských plakátů nalepených na zdech, vyvozovala, že vidí Valazin několik let poté, co si ho říše opět podmanila.

Všeuměl vykročil ulicí a zastavil před výlohou ozdobenou slovy „Eskovin Hračky & cetky — Nejlepší hračkaři ve Valazinu od r. 1209“. Lizanne se postavila vedle něj a přes sklo se zadívala do interiéru obchodu, kde u ponku zahlédla jakousi drobnou postavičku. Když na ni zaostřila, uviděla, že jde o ženu, jíž mohlo být asi dvacet let a která nyní svědomitě balila do papíru jakousi malou dřevěnou bedýnku. Lizanne si všimla jejího velkého břicha. *Tvoje matka.*

Ano. Byl to náš rodinný krámk. Děda matku naučil vyrábět hračky a otec po jeho smrti provoz převzal.

Pokud očekávala, že ve Všeumělově pohledu na vlastní matku zahlédne aspoň náznak náklonnosti, dočkala se zklamání. Když žena bedýnku dobalila, papír ještě zajistila kusem provázku a drobným

uzlem. Potom si schránku vložila do podpaží, vykročila z obchodu, a když vstoupila na dlažební kostky, ještě se rozcinkal zvonek nade dveřmi. Lizanne žasla nad její podobností s Všeumělem; její bledý obličej byl ženskou verzí tváře muže stojícího vedle ní a podobně prázdný byl i její výraz. Prázdnota v ženině pohledu Lizanne prozrazovala, že nedokáže plně vnímat svět; vypadala, jako by byla pod vlivem drog. Když se dveře dovřely, Lizanne na podlaze vedle pracovního stolu zahlédla mužské tělo. Leželo tváří k zemi a obklopovalo je velké a čerstvé tratoliště krve, rozlévající se přes dlážděnou podlahu.

Otec se ji pokusil zastavit, vysvětloval Všeuměl. Šroubovákem ho bodla do brudníku.

S Všeumělem ženu následovali mnoha křivolakými ulicemi a průchody směrem na jih. Pohybovala se s automatickou přesností, na tu či onu stranu odbočovala bez jediného zpomalení, jako by byla zaklesnuta v předem stanovené dráze. Nakonec z jedné úzké uličky vyšla na široké nábřeží valazinského přístavu. S bezděčnou lehkostí se vyhýbala mnoha vozíkům a dvoukolákům a neochvějně mířila k velké třípatrové budově, v níž Lizanne poznávala přístavní celnici. Všeumělova matka přikročila k uniformovanému hlídači u dveří, podala mu zabalenou schránku a Lizanne zachytila, jak mu tichými, precizně pronášenými slovy říká: „Bylo mi řečeno, abych vám to předala.“

Hlídač se sehnul, aby od ní schránku přijal, a přitom se mu tvář zkrivila rozpačitým úsměvem. Jeho výraz však záhy přešel do zděšení, když žena udělala čelem vzad a chvatně odkráčela. Hlídač za ní stihl křiknout, aby zastavila, a potom schránka explodovala. Lizanne žasla nad ženinými schopnostmi, nad tím, jak se jí podařilo vměstnat tak výkonné zařízení do tak malé nádoby. Když se rozptýlil kouř, z hlídače zůstala prakticky jen červená šmouha na zničených dveřích celnice. Všeumělova matka stála kousek od dějiště masakru, ruce jí spočívaly na oblém břiše a na rtech jí pohrával podivně spokojený úsměv. Jakmile se na ni po chvíli vrhla četa konstáblů, s přesvědčivostí holčičky recitující chabě naučenou básničku pronesla: „Osvobodte Valazin, smrt císařství.“

Proč? zeptala se Lizanne, když vzpomínka vybledla do šedé mlhy. Vždyť na nějakou radikálku nevypadala.

Dostala pokyn, odpověděl Všeuměl, zatímco se okolní mlha přetvářela do známější scény.

Skorazin, pomyslela si Lizanne trpce, když místo poznala. Výjev se vyznačoval stejnou jasností jako první vzpomínka, ale působil mnohem znepokojivěji, jako nevíтанá připomínka doby, kterou Lizanne strávila v jeho ulicích. Na vězeňské místo teď vyhlíželi z napolo rozbitého okna a v dobře známém kouřovém příkrovu rozeznávala více střech, než kolik si jich pamatovala. Všeumělovi se podařilo dokonale postihnout charakteristický zápach síry, uhlí a smrti, který Lizanne už nikdy nechtěla nasávat do nosních dírek.

Otočila se, když za sebou uslyšela slabý plačtivý nářek, a uviděla muže s nemluvnětem v náručí vedle bezvládného těla ženy se sinalou tváří, zakrytého špinavým prostěradlem. Když Lizanne k tělu přistoupila, ujistila se ve svém podezření, že jde o Všeumělovu matku, jejíž smrtí ochablá tvář teď vypadala ještě prázdnější, než tomu bylo za jejího života.

Poslali ji sem, vysvětloval Všeuměl a šel se postavit vedle muže s dítětem. *Což on dobře věděl. Ani těhotná žena nemůže počítat se smilováním, pokud se dopustí vlezgrady.*

Lizanne se na dřepícího muže podívala bedlivěji a uviděla zavalitého chlapíka něco po třicítce a s prořídlymi vlasy, v jehož tváři se zračila nažloutlá tvrdost, charakteristická pro všechny ty, kdo ve Skorazinu strávili víc než několik let. Na dítě ve svých rukou shlížel s výrazem, který by Lizanne označila za chladnou nevraživost, a když nemluvně natáhlo drobnou ručku k jeho neoholené tváři, nehnul ani brvou. *Kdo je to?* zeptala se.

Už ses s ním setkala, odpověděl Všeuměl. *Ale to už byl po smrti.*

Lizanne si vybavila síň pod Všeumělovým příbytkem v dole na rumělku a v ní čtrnáct mrtvých těl, mezi nimiž byl i dávno mrtvý Mechanik. *On tě sem přivedl*, uvědomila si a její mysl nad důsledky takové úvahy škobrtla v nezvyklém zmatku. *Jak?*

V transu, odvětil Všeuměl. Ustoupil, když muž vstal a přešel s dítětem k oknu.

Lizanne zděšením vraštila čelo, neboť toto všechno se naprosto vymykalo jejím dosavadním zkušenostem. Jak mohl někdo přinutit Nekrvožehnanou duši k tak krajnímu jednání prostřednictvím

transu? Vzpomněla si, co jí Clay sdělil v souvislosti se Stříbrnčiným odhalením, když objevili Bělokožcovo doupě, o tom, že trans nejsou jen sdílené vzpomínky. *Modrá je pozoruhodný produkt a lidé jako ty chápou pouze zanedbatelný zlomek jeho moci.* Čepelnice nějakým způsobem přiměla zbytek Dlouhých pušek pátrat po Bělokožci i dlouho poté, co se ukázalo, že nejrozumnějším postupem by byl návrat do Carvenportu. Také se jí nějak podařilo spoutat Claye a přinutit ho, aby se postavil spícímu Bělokožci. Ale oba byli Krvožehnaní, kdežto Všeumělova matka Krvožehnaná být nemohla.

On Požehnání měl, řekla Lizanne a kývla na muže, který s dítětem v náručí vyhlížel do věžeňského města. *Stejně jako ho máš ty. Ale tvoje matka ho neměla. Požehnání není dědičné.*

Co je mysl, když ne prostředek k ovládnutí těla? zeptal se Všeuměl. *Sdílet mysl znamená sdílet tuto schopnost ovládnutí, nebo se podvolit silnější vůli. Dlouhou dobu po mně pátral, nebo po někom jako já. Vysílal svou mysl široko daleko, dokud nepolapil Krvožehnané dítě, které dosud dlelo v matčině lůně. Mysl nenarozeného dítěte je prázdná, lze se jí snadno zmocnit a jejím prostřednictvím se lze snadno zmocnit matky. Později považoval za vhodné podělit se o vzpomínku na čin, jenž ji sem přivedl, zločin, který ji přinutit spáchat. Nejspíš doufal, že mě rozruší. Mně ale naopak připadal úchvatný.*

Muž u okna poté promluvil tlumeným a chraptivým hlasem, hlasem provinilé duše. „Ty jeden ubohej malej šmejde,“ pronesl, když se mu dítě zasnívalo v náručí. „Kdybych jako muž za něco stál, hned teď bych tě zardousil.“

Vzpomínka se opět změnila, odvířila do jiného temnějšího místa. *Jeho domov v dole,* uvědomila si Lizanne, když se rozhlédla po neuměle přitesané skále. Všeumělovi teď bylo nejméně deset let, ačkoli se svou drobnou postavou mohl působit i mlaději. Seděl na stoličce vedle postele a přidržoval hrnek s vodou u rtů jakési starší dívky, jež byla sotva při vědomí. Ačkoli jí mohlo být něco kolem patnácti, byla tak vysoká, že jí přes okraj postele vyčnívaly bosé, ukoptěné nohy.

„Nemůže tady zůstat,“ pronesl nějaký chroptivý hlas, a když se Lizanne jeho směrem otočila, uviděla muže z předchozí vzpomínky, nejistě stojícího ve vchodu do síně. Tvář mu v průběhu let ještě víc zežloutla a vyzáběla, oči v ní vypadaly jako tmavě načervenalé otvory. Z ruky mu visela poloprázdňá láhev a Lizanne v mužově dechu

cítila štiplavý zápach jejího obsahu. „Tady nemůže bejt,“ pokračoval nezdravě vyhlížející muž nahlas, ale nepříliš zřetelně a mávl před sebou láhví. „Neměl jsem ji sem přivádět.“

Mladý Všeuměl se na něj sotva podíval, dál dívce u rtů přidržoval hrnek a promlouval prázdným hlasem, který si odnesl i do dospělosti. „Čekal jsem, že do rána umřeš. Každou chvíli ti musí selhat orgány.“

Muž odpověděl zavrčením, které Lizanne znělo jaksi vlažně, jako by se v něm už dávno vyčerpala veškerá zlost namířená proti chlapci, kterého uvrhl na toto místo. „Seš furt kurevsky stejnej,“ zavrčel. „Od chvíle, kdys byl dost starej na mluvení. Nemáš v sobě špetky duše, kluku.“ Dlouze se z láhve napil. Hrdlo se mu pohybovalo lačnými, zoufalými tahy, které Lizanne prozradily, že jde o člověka, který se už dlouhou dobu pokouší spáchat sebevraždu. „Prodáme ji tý čubce, co převzala ten bordel U Havíře,“ dodal, když láhev vyprázdnil. „Jen co se dá do kupy a tak.“

„Ne,“ řekl Všeuměl a odložil hrnek. „Ty budeš brzo po smrti a já potřebuju výpomoc.“

Dívka na posteli zaúpěla a trochu se zavrtěla a Lizanne si v její tváři všimla stop po nedávném surovém bití. I navzdory změně barvy a otokům bylo stále možné rozeznat Melininy vystouplé lícni kosti a výrazný nos, ačkoli v této fázi si zjevně uchovávala obě oči. Lizanne se zamlouvala tak, jak se jen někomu mohl zamlouvat nějaký skorazinský trestanec. Melina, být se na ní léta v tomto městském vězení silně podepsala, se vyznačovala přímočarou čestností a upřímností, které ji odlišovaly od ostatních. Lizanne nedokázala potlačit bodnutí výčitek nad koncem, který Melinu potkal, neboť byla zasažena kulkou do hlavy při prvním chaotickém vpádu do rozvalin Citadely v rámci velkolepé operace k odvedení pozornosti, již Lizanne zosnovala k zajištění svého vlastního útěku.

Tvoje lítost není vůbec na místě, upozornil ji starší Všeuměl. *Kdyby přežila, zcela určitě by tě zabil.* Odpouštění k jejím vlastnostem nepatřilo.

Jakkoli je tohle všechno zajímavé, odpověděla Lizanne, *ještě mi musíš ukázat, co se stalo s Mechanikem.*

Stal se jím. Všeuměl kývl na neduživého opilce, který teď chlapce probodával pohledem sršícím bezmocnou zuřivostí. *A mnou časem taky.*

Další změna prostředí. Rázem se ocitli na mnohem temnějším místě. Mladý Všeuměl v mezidobí povyrosl o několik palců. Dřepěl vedle opilce a přidržoval u něj svou důmyslnou svítilnu tak, aby mu soustředěným kuzelem světla plně ozářil tvář. Opilec ztratil velkou část tělesné váhy, propadly se mu líce a jeho kůže v záři svítilny připomínala starý zažloutlý papír. Lizanne bylo jasné, že v něm přetrvává jen jiskřička života. Měl přivřené oči a rty se mu pohybovaly slabým šepotem. Mladý Všeuměl se k němu naklonil a zachytil švelivé zasípění: „Jsi poslední, víš to?“

„Poslední co?“ zeptal se mladík a čelo se mu zkrabatilo zřídka vídaným nepochopením.

„Tihle...“ Umírajícímu muži zacukaly ruce a Všeuměl natočil svítilnu, aby její kužel dopadl na ostatní těla, třináct mrtvol, k nimž se brzo přidá další. „Všichni tihle... prožili bídný životy uvěznění na tomhle místě... jenom aby tě sem přivedli.“ Podařilo se mu zvednout roztrěsenou ruku a natáhnout na ní prst a Všeumělova svítilna udaným směrem zazářila na nejstaršího umrlce, toho, jenž byl připoutaný ke stěně. „Tenhle to... všechno začal. Svinák!“ Muž nadávkou vykašlal a začal se křečovitě svíjet a lapat po dechu. „Začal to... Přivolał první v řadě, našel ji v lůně... stejně jako jsem já našel tebe.“

Všeuměl svítilnu opět namířil na umírajícího opilce a tázavě naklonil hlavu. „Proč?“

Opilec zašátral v kapse svého ušpiněného oblečení a vylovil z ní malý skleněný flakon. „Je načase,“ zachrčel a podal flakon Všeumělovi. „Ona brzo... přijde. Je potřeba bejt připravenej.“

Všeuměl flakon převzal, a když po něm přešel svítilnou, Lizanne poznala jeho barvu. *Modrá.*

„A na co?“ ptal se Všeuměl. V jeho hlase byl patrný pouze slabý zájem, ale Lizanne předpokládala, že ten maskuje spalující zvědavost.

Muž se sípavě rozesmál a vycenil napůl shnilé zuby ve svém pravděpodobně prvním úsměvu za několik desítek let. „Na útěk... ty malej smrade. Na co jinýho?“ Ukázal na flakon. „Vypij to.“

Lizanne se dívala, jak si Všeuměl přikládá flakon ke rtům a poté ho vrací umírajícímu muži. „Jestli se ti nějakou shodou okolností podaří někdy najít Mechanikova ducha,“ řekl a prolil si hrdlem zbytek Modré, „vyřiď mu, že ho ze srdce nenávidím.“

Potom se předklonil, přičemž úsilím zahekal a zalapal po dechu, a zadíval se do Všeumělových očí. Trans opět prošel proměnou, síň ztmavla do černé prázdnoty, kde nemělo místo světlo ani žádné vjemy. Lizanne už měla s plytkými mozky své zkušenosti — většínou postrádaly myšlenky nebo představivost —, ale nikdy to nebylo nic tak dokonale prázdného jako toto. Pátrala po Všeumělovi, ale nic nenacházela. Nějakým způsobem byl ze vzpomínky ve svém transu odstraněn. Potom ve tmě přece jen něco zahlédla, maličký jasný odlesk. Když se k němu vydala, zvětšoval se, až zjistila, že se jedná o plechovou schránku rotující v temnotě, skříňku s převody a ozubenými kolečky, které za neustávajícího točení zachycovaly neexistující světlo. Byla to schránka, kterou už kdysi viděla. Solargraf kombinovaný s hudební skříňkou, jenž kdysi patřil Tekelinu otci. Dílo vytvořené Mechanikovou vlastní rukou, které ji a Claye vyslalo na tuto cestu. Tajemství, kterému se mnoho hodin pokoušeli přijít na kloub v Jermajahově dílně.

Trans zmizel. Lizanne si uvědomila, že civí do Všeumělova prázdného pohledu. Ani jeden z nich dlouhou dobu nic neříkal.

„Ano?“ zeptala se Lizanne, když ticho nebralo konce.

„Tohle je všechno, co ti můžu dát.“

„Už jen kvůli tobě doufám, že je to lež.“

„Ukázal jsem ti všechno, co můžu.“

„Musí toho být víc.“

„Je toho víc. Ale je to za zámkem, který nedokážu otevřít. Ty už však klíč znáš.“

Solargraf, pomyslela si. *Tím klíčem je solargraf. Všechno se vždycky vrací k té ztracené skříňce.* „Ty víš, jak funguje?“ zeptala se se zatátou čelistí, když v sobě zdusila roztrpčenost.

„Ne. Ale jestli stojíš o vzpomínky v mé hlavě, budeš ho muset najít a uvést do chodu.“

Lizanne polkla výbuch tvrdého, trpkého smíchu. „Všechny ty historky, co jsi mi musel napovídat,“ řekla. „O dnech, které strávil v Arradsii, o jeho mnoha objevech. O ženách, které miloval, a mužích, které nenáviděl. Ty o tom ve skutečnosti nic nevíš, že?“

„Jsou to pouhé zasvěcené odhady.“ Naklonil hlavu a zamračil se s náznakem zmatku. „Byl bych si myslel, že člověk tvé profese ocení

tvůrčí neupřímnost, kterou vyžaduje nutnost. Vždycky jsi představovala můj jediný způsob úniku.“

Odvrátila se od něj a začala pěsti, aby si zabránila sáhnout po revolveru. „Tys mě očekával,“ uvědomila si po několika zklidňujících nádeších. „Ten muž říkal: ‚Ona brzo přijde.‘ To odkazoval na mě, že?“

„Předpokládám, že ano. Domnívám se, že to byla vize, kterou s ním sdílel jeho předchůdce. Ale nebyla to vize, kterou by se rozhodl sdílet se mnou. Nejspíš naschvál.“ Všeuměl se odmlčel a zvedl pohled ke stropu kajuty, když se lodí rozlehl silný, pronikavý jekot. „Co je to?“ zeptal se.

„Lodní siréna,“ odpověděla Lizanne, která se jí však odmítala nechat rozptylovat. „Jak mohl vůbec vědět, že tam budu?“

Všeumělovi se mírně přimhouřily oči ve výrazu, který u něj už znala jako úžas nad hloupostí ostatních lidí. „To je otázka, nad kterou jsem se krátce zamýšlel, dokud se po vyloučení všech ostatních odpovědí nevyloupla samozřejmá odpověď.“

Lizanne sebou trhla, když siréna opět zakvílela, tentokrát třemi táhlými, ohlušujícími tóny. *On to nevěděl*, pomyslela si a snažila se soustředit. *Mechanik to věděl, už před několika staletími...* „Budoucnost,“ řekla, když ji odpověď zničehonic napadla. „On viděl do budoucnosti.“

„Ano. I když nevím jak přesně. Předpokládám, že odpověď je uzamčená spolu s dalšími vzpomínkami.“

Ale Lizanne už ji znala. *Bílá krev*. Zakusila kratičký okamžik vnitřního vítězství, které v ní vyvolalo vědomí něčeho, o čem on nevěděl. *Mechanik se musel napít Bílé krve.*

„Připadá mi, že kvílí hodně naléhavě,“ poznamenal Všeuměl, když se siréna ozvala potřetí.

„Zůstaň tady.“ Vstala z lůžka a přešla ke dveřím.

„Co to znamená?“ zeptal se.

Zarazila se a pohlédla na něho. Uvažovala, jestli by nebylo lepší dostat ho do záchranného člunu, dokud je ještě čas. Ale věděla, že je to zoufalá představa; vydání napospas rozbouranému moři budou jen sotva ve větším bezpečí než na palubě protektorátní bitevní lodi.

„Nepřítel na dohled,“ odpověděla. „Jestli začnou pálit děla, lehni si na palubu. Pokud se lodi zmocní Bělokožcovo vojsko, radím ti, aby sis našel co nejúčinnější způsob sebevraždy.“ Po těchto slovech zavřela dveře a po chodbě zamířila poklusem k můstku.

KAPITOLA III

SIRUS

Možná jsme otroci. Možná jsme zrůdy. Ale pokud dokážeme být milosrdní, nemůžeme i milovat?

Katryina slova mu hlavou plynula jako ševelení ranního vánku, záměrně tlumená strachem, jímž měl ve zvyku zastírat obraz její smrti pokaždé, když se objevil. Ale přesto bylo těžké nevracet se k pohledu na její šupinatou, Zkaženou tvář, ke konci tak svěží a plnou života, vítězoslavně zářící v tom posledním okamžiku, předtím než jí kulka proletěla hlavou. *Dokážeme být milosrdní...*

Když si teď prohlížel město dole — což byl výhled, kterému dával přednost před podívanou odvíjející se na střeše za jeho zády —, tato slova mu připadala jako vzdálená ozvěna nějakého špatného vtipu. Viděl úhledné zástupy Zkažených pohybující se ulicemi k ubikacím, které jim byly vyhrazeny v přístavních skladištích. Menší skupinky metodicky prohledávaly každý dům, každou dílnu, kůlnu a kanál, pídily se po posledních feroských občanech, kteří přežili zteč a dosud unikali zajetí. Mnozí z těch, kdo toto pátrání nyní prováděli, byli ještě před několika málo dny právě takovými běžnými občany a Sirus přemýšlel, kolik synů a dcer bylo vyvlečeno z úkrytů, aby zjistilo, že civí do pokřivených tváří svých rodičů.

Stál na impozantní, jakoby pevnostní věži, která až donedávna sloužila coby ústředí celého Kovolodního syndikátu. Bělokožec se rozhodl zahnízdit na široké ploché střeše této budovy, spolu se skupinkou svých dospívajících mláďat. Přítomná byla i ona Krvožehnaná Mandinoranka, která tak nevysvětlitelně připlula osobní dopravní lodí den po dobytí Ferosu. Prozatím byla jedinou příslušnicí svého druhu, která se po vstupu do Bělokožcovy společnosti nedočkala

téměř okamžité likvidace. Naopak se jí dostalo bleskového povýšení do čela této obludné armády, což jak Sirius zjišťoval — a to k jeho nemalému sebeopovržení —, uráželo jeho hrdost. Morradin, jen co až nepříjemně snadno vycítil Sirusovo rozhořčení, si ho začal dobírat. *Už nejste generál? Podívejme. Zdá se, že vítězství v Legii plamenů nepřináší žádné odměny.* Na tak sebestřednou duši měl bývalý velkomaršál pozoruhodnou schopnost správně vystihovat pocity ostatních.

Sirusova mysl ohledně této ženy kypěla spoustou otázek. *Co je zač? Proč ji Bělokožec tak zbožňuje, jako by byla jedním z jeho potomků? Proč ji nezapobil stejně jako ostatní?* Ale největší záhadou pro něj byla skutečnost, že tato žena si stále uchovávala svou vlastní mysl, nesdílenou a neproniknutelnou. To jí však nebránilo, aby napadala myslí dalších Zkažených.

Na co se to díváte?

Otočil se a uviděl ji, jak stojí po jeho boku, hlavu nakloněnou v mírné zvědavosti. Roztrhané a spálené šaty, které ji sotva halily při příjezdu do Ferosu, už vyměnila za formální tmavomodrý oděv toho druhu, jež obvykle nosily ženy z korporátní řídicí třídy. Jinak střízlivé sako jí zdobily čtyři stříbrné akcionářské brože, každá odňatá mrtvole některého člena Kovolodního výboru. *A páté se brzo dočká,* pomyslel si Sirius a odolal nutkání ohlédnout se přes rameno, když vzduch pročísl další výkřik.

„Pátrání zdárně pokračuje,“ prohlásil nahlas mandinorsky, protože se rozhodl, že si zachová svůj zvyk vyjadřovat se spíš řečí než myšlenkami. Zajímalo ho, zda bude vůči mluvené komunikaci něco namítat. Navíc u této ženy nic nenapovídalo tomu, že vstřebala jakékoli jeho sdílené myšlenky. Když sledovala směr jeho pohledu, vyslal k ní nenápadný mentální dotaz s nadějí, že zachytí nějaké slabé uniknuvší emoce. Ale jako obvykle na nic nenarazil. Pokoušet se dotknout její mysli bylo podobné jako dloubat do zdi vystavěné z chladného nepoddajného železa. Přemýšlel, zda se jí k myšlenkám nemůže dostat třeba proto, že je pouze částečně Zkažená. Místo ostnů a podivně zbarvených šupin jeho zotročených druhů si i navzdory krátkému osvitu světlem Modrého křišťálu uchovávala převážně lidské vzezření. Jen kolem očí se jí objevil shluk šupin a jinak hladkou dokonalost jejího čela hyzdilo několik sotva postřehnutelných bouliček.

Největší změnu tak vykazovaly její oči a právě ony byly dalším jedinečným a záhadným aspektem jejího příběhu. Místo žlutých očí, jimiž byli postiženi všichni ostatní, ty její připomínaly dva rudé uhlíky vsazené do černých bulv.

„Nechal mě, abych si vybrala,“ odpověděla a překvapila ho, že také promluvila nahlas. „Kombinace rudé a černé se mi líbila odjakživa. Moji švadlenu to vždycky dohánělo k nepříčetnosti.“

Zamrkal, když na něm spočinula svým nepřírozeným zrakem. Jeho překvapení bylo o to větší, že na něj promluvila eutersky. „Tak nádherný jazyk,“ pokračovala. „Je mnohem elegantnější než mandinorština, nezdá se vám?“

Její způsob vyjadřování a dokonalý přízvuk mu připomínaly nenucené a nesmyslné konverzace příslušníků korvantinské šlechty. Byl to ten druh rozhovoru, kterým se musel nějak prokótkat pokaždé, když ho otec přinutil zúčastnit se nějaké společenské události. Věděl, že tato žena by se ve společnosti takových lidí cítila jako ryba ve vodě.

„V určitém smyslu ano,“ odpověděl také eutersky. „Ačkoli v mnoha případech euterština zůstává přehnaně archaická a neúprosnost její gramatiky se vzpírá adaptaci na podmínky novodobého světa.“

„Jako by to řekl ryzí technokrat.“ Naklonila hlavu a s úsměvem odhalila poněkud protáhlé špičáky. „A jen tak mimochodem, jmenuji se Catheline,“ dodala s mírnou úklonou. „Poněvadž vás to zajímalo. Catheline Dewsmínová z rodu sanoražských Dewsmínů. K vašim službám.“

„Sirus Akiv Kapazin, slečno,“ odvětil také s úklonou. „Bývalý kurátor domorodých sbírek morsvalského Císařského muzea starožitností.“

„Kdysi kurátor, dnes generál.“ Ve zdánlivém obdivu vyšpulila rty. „Na to, jak jste mladý, jste se vyšvihl hodně vysoko.“

„Myslel jsem, že generál jste teď vy.“

Opět ho překvapila smíchem. Byl to sytý smích a nezanechal v něm pochyby, že jej jiní muži určitě kdysi popisovali jako rozkošný. „Ach, to ne. Nikdy by mě nenapadlo, že bych vám takovou poctu uzmula. Zvláště když jste v naší úžasné věci odvedl tak prvotřídní práci. Vaše lsti jsou mnohem elegantnější a účinnější než práce toho korvantinského surovce. Kdepak mimochodem vůbec je?“

„Dočišťovací operace,“ řekl Sirius. „Několik přeživších se dosud zdržuje na vrchovině ve Vnitrozemí, hlavně uprchlíci z Carvenportu.“

„Z Carvenportu říkáte? Myslíte, že mezi nimi najdeme i naši nepolapitelnou oběť?“ Rty se jí sardonicky zkrivily způsobem, jenž mu sdělil, že odpověď už sama zná.

„O tom velice silně pochybuji, slečno.“

„Catheline, prosím.“ Přistoupila k němu, zavěsila se do něj a odvedla ho k okraji střechy. „A já vám budu říkat pane generále, jelikož se zdá, že si na tento titul hodně potrpíte.“

„Sirius bude bohatě stačit...“

„Nesmysl.“ Jemně ho dloubla do nosu. „Myslím, že bychom měli najít místo i pro určité zvyklosti ze starého světa, nezdá se vám?“ Zaměřila pozornost na úděsný živý obraz před nimi a ještě víc se jí rozšířil úsměv. „Jelikož ho v brzké době jednou provždy velká část zmizí.“

Ve vzduchu viselo roztažené tělo madam Gloryny Dolspeakové, předsedkyně správního výboru Kovolodního syndikátu, jak každou její končetinu pevně svíraly čelisti jednoho dospívajícího Bělokožce. Její stříbřitě šedá hlava se bezmocně svěsila poté, co se zmohla na další vyčerpaný výkřik, který měl ovšem blíž k ostrému heknutí. Z čelistí Bělokožců se rozlévalo překvapivě malé množství krve, neboť mladí dravci si dávali pozor, aby jí prozatím nezpůsobili smrtelné zranění. Proměnit tuto ženu a vytáhnout jí z hlavy tajemství by bylo jednoduché, ale zdálo se, že Catheline dává přednost komplikovanějšímu přístupu, aspoň pokud šlo o členy Kovolodního ho výboru.

„Promiňte, že vás přerušuji, madam,“ omluvila se jí Catheline, když hladce přešla do mandinorštiny. „Prosím, jen pokračujte. Říkala jste nám všechno o té úchvatné slečně Lethridgové a její nedávné cestě do Korvantinské říše. Jde zcela jistě o nebezpečný podnik, a to vše kvůli odhalení mechanismu jakési staré hudební skříňky...“

Madam Dolspeaková jí nijak bezprostředně neodpověděla a dál ve zřejmém vyčerpání poklesávala, dokud mladí Bělokožci společně neškulbi čelistmi, ženíným útlým tělem neprochvěla křeč a ze rtů jí nesplynulo další vyjeknutí. „Ano!“ zaskřípěla zaťatými zuby. „Skříňky... Mechanikovy skříňky.“

Shora se ozvalo tlumené, tázavé zavrčení, a když Sirius zvedl hlavu, uviděl, jak k nim svou mohutnou hlavu sklání Bělokožec. Dosud k celému výsledku přistupoval se zdánlivou lhostejností, ale zmínka o Mechanikovi podle všeho jeho zájem opět oživila.

„Přesně tak,“ řekla Catheline. „A co přesně v té skřínce je, smím-li se zeptat?“

„Odpovědi...“ Madam Dolspeaková zakňučela a tělo jí jakoby zadrdčelo bolestí. „Klíč k tomu...“ její pohled znenadání ožil a očima bleskla po obrovském draggovi, který se nad ní tyčil, „jak porazit tuhle... obludnost!“ Poslední slovo zakřičela a bolestí zkřivené rysy se jí proměnily v masku vzdorovité nenávisti. Sirius nedokázal potlačit bodnutí obdivu k takovému výkonu, čímž si od Catheline vysloužil ostrý pohled.

„Vy na této trosce nacházíte něco vznešeného, pane generále?“ zeptala se a zaťala mu ruku do paže. Ačkoli nebyla zcela Zkažená, cítil v ní sílu a k tomu musel připočíst znepokojivou vědomost, že je také Krvožehnaná.

„Dovolte mi, abych vás ujistila, že tato žena není hodna vaší pozornosti,“ vemlouvala se mu dál Catheline s pohledem upřeným na nešťastnou představitelku kovolodní elity. Sirius si všiml, jak Cathelininy rudočerné oči žhnou čirou nenávistí, jak se jí vlhce zaleskly rty, když pokračovala: „Tahle žena a jí podobné zrůdy zotročovaly lidi jako já po celé generace. Kdybych se nemohla opřít o vliv svých příbuzných, přinutily by mě dřít v jejich službách jako nějakou couru ze slumů. Moje rodina byla kdysi vznešená a mocná, zastávala vysokou pozici na dvoře mandinorské říše. Teď jsou to i navzdory svému bohatství žebráci, lopotící se pro pár drobtů z korporátního stolu jako každý jiný otrok v tomhle světě chamtivosti, ve světě, který mají tihle lidé na svědomí. To oni jsou ti praví netvoři. Ti, kdo ve své hamižnosti znásilnili celý kontinent a kdo by rádi znásilnili celý svět.“

Vymanila svou ruku ze zaklesnutí a přešla od Siruse k madam Dolspeakové. Přidřepa si u ní a naklonila se, aby jí zašeptala do ucha: „Povězte mi, madam. Co budete dělat, až dojde všechen produkt? Až z posledního svrážštělého dragga vyždímáte poslední kapku krve? Co pak budete dělat?“

Madam Dolspeaková se Catheline zadívala do očí a nenávist, kterou v nich viděla, jí oplátila naprosto stejnou mincí. „Na tebe... si pamatuju,“ hlesla. „Rozmazlená malá čubka... která se narodila do rodiny rozmařilců. A jak jsi roztahovala nohy... za sebemenší příležitost dostat se do titulků zpráv ze společnosti.“ Nějakým způsobem se jí podařilo zasmát, ačkoli smích jí z hrdla vyšel spíš jako přidušené vzlyknutí. „Teď aspoň tvoje vizáž... odpovídá tvému charakteru.“

Catheline vycenila zuby, nehty se jí protáhly do drápů a chytila madam Dolspeakovou pod krkem. Nato Bělokožec krátce zamručel a Catheline ustrnula, ruku prudce odtáhla, jako by se popálila, a rty se jí vrátily do původní polohy. Když ji pak Sirus sledoval, jak se o několik kroků vzdaluje a nasává vzduch do plic, aby se zklidnila, neubránil se ohromení nad surovostí této ženy, kterou musel zkrotit sám Bělokožec. Catheline se po chvíli narovнала, dlaněmi si uhladila sukni a s ledovým odhodláním starší ženu probodla pohledem. „Ta Mechanikova skříňka,“ řekla. „Kde je?“

Madam Dolspeaková chvíli nic neříkala, ale potom se rychle, překotně rozpovídala, když mladí Bělokožci zesílili své sevření. „V Carvenportu byla hlášena jako ztracená, ačkoli Blosskin si byl jistý, že Lethridgová ji předala do rukou svého otce. Blosskin se rozhodl, že ji u něj ponechá, protože doufal, že ji Lethridge otevře a on se jí pak jen zmocní.“

„Ach ano, Taddeus Blosskin,“ řekla Catheline. „Vážený ředitel Útvaru mimořádných operací, který si při pádu města moudře vystřelil mozek z hlavy.“ Na okamžik se odmlčela a při této vzpomínce se zamračila. „Otec slečny Lethridgové. To by měl být nejspíš slovatný profesor Graysen Lethridge, geniální vynálezce a obyvatel tohoto přístavu.“ Upřela tázavý pohled na Siruse.

„Není mezi zajatci ani novými rekruty,“ nahlásil promptně s nadějí, že neustávající proud strachu v něm zastře vzpomínky vyvolané jménem Lethridge: na Tekelu zabíjející Zelenokožce tou dávelskou opakovací zbraní, na balon, který ji odnáší pryč. Dcera zesnulého purkrabího Artonina si jako vždy uchovávala nenucenou schopnost pronásledovat ho i v těch nejniternejších myšlenkách. Jeho katastrofální dvoření v Morsvalu. Pohled na to, jak ji zdobí starobylý safírový

náhrdelník, jak se potěšením točí dokola v muzejních depozitářích, patrně poprvé a naposledy, kdy se mu ji podařilo rozesmát. Pak chvíle, před pouhými třemi nocemi, kdy bezbranně stál před jejími mířidly. *Došly mi kulky*, pokrčila rameny. „Nechám u něj provést domovní prohlídku,“ dodal Sirius a mysl si zaplavil všemi hrůzami, které dokázal přivolat, než upřel pozornost ke kolektivní paměti Zkažených.

Za účelem zajištění adresy se pečlivě probíral souborem myslí nedávných zajatců, načež vydal myšlenkový rozkaz jednotce Zkažených. Nebylo by vhodné, aby se Catheline vyptávala, proč o onom místě už věděl. Pátrací oddíl se o své poznatky podělil, jen co se prohnal bydlíštěm profesora Lethridge, ale po tomto muži ani po nepolapitelné hudební skříňce nenašel jedinou stopu. Žádnou stopu nenašel ani po Katryi, kterou Sirius pohřbil v největším fero-ském parku. Uložil ji blízko květinových záhonů, protože si myslel, že by se jí to mohlo líbit.

„Posbírejte tam všechny písemnosti a strojní součásti,“ přikázala Catheline. „Vy sám je prozkoumejte, pane generále. Myslím, že tohle je úkol pro náš nejbystřejší mozek.“ Odmlčela se, když jeden z pátračů upřel pohled na strop dílny a zjistil, že z něj prakticky nic nezbylo. „Žádné poškození ohněm,“ poznamenala. „Přemyslím, proč by měl pan profesor zájem odstraňovat strop svého obydlí...“

Sirius si byl vědom jejího soustředěného pohledu, když se probíral směsicí obrazů zachycených kolektivní myslí vojska v noci, kdy padl Feros. Doufal, že únik Tekely a jejích společníků by mohl projít bez povšimnutí. Naneštěstí se ukázalo, že balonu plujícího nad střechami k severnímu břehu ostrova si všimlo hned několikero očí. Všichni tito pozorovatelé sice zemřeli v následných bojích, ale až poté, co se o své vzpomínky podělili s ostatními. Obraz byl matný a zastřený, jak tomu u vzpomínek vytvořených během bojů bývalo velmi často, ale pořád byl dost zřetelný na to, aby se daly určit rozměry neotřelého plavidla a také tři osoby, které v něm odlétaly.

„Řiditelný aerostat,“ pronesl Sirius opět nahlas. „Četl jsem o pokusech s takovými zařízeními v severním Mandinoru, ale všechny prý byly ve velmi raném stadiu.“

„Pak pan profesor musí být ještě talentovanější člověk, než jak naznačuje jeho renomé,“ odpověděla Catheline. Vzhledla k Bělokožci, který hrdelním hlasem něco zavrčel a natočil svou mohutnou hlavu k jedné sousední budově. Z hřadu na její střeše se okamžitě vznesl tucet Červenokožců, mezi nimiž Sirius poznal i Katariase. Když za rychlého mávání křídel zamířili severním směrem, obří Červenokožec se chvatně přesunul do čela hejna.

„Jakkoli důmyslný je to stroj,“ řekla Catheline, „nepřipadal mi jako to nejrychlejší využitelné zařízení. Zakrátko je dostihneme. A teď,“ dodala rychle, sepjala ruce a opět obrátila pozornost na madam Dolspeakovou, „můžeme probrat sílu protektorátní Severní flotily.“

Katarias se vrátil za dva dny. Objevil se na severním obzoru, když začalo pohasínat slunce. Červenokožcová křídla se pohybovala línými polovičními mávnutími, která se sotva zapírala do chladnouchého večerního vzduchu. Sklouzl nad přístavní bariérou a se svěšenou hlavou a očima zkalenýma vyčerpáním přistál na nábreží. Catheline vydala příkaz, aby okamžitě dostal nažrat, a aby se vskutku řádně nasytil, dovlekli k němu trojici zajatců. Všem bylo něco kolem dvanácti; byli příliš mladí, aby stáli za proměnu, ale přesto je jejich věznitelé zatím ponechávali naživu pro pobavení nebo krmení draggů. Přinejmenším takového osudu byla madam Dolspeaková ušetřena, ačkoli Sirius pochyboval, že oceňovala milosrdenství v Cathelinině rozhodnutí shodit její dobité, ale stále živé tělo ze střechy jejich ústředí.

„Asi bych chtěla, abyste se k nám připojila, i když jste už seschlá stará babizna,“ prohodila Catheline k bývalé předsedkyni správního výboru, když si jakoby nic vyzdvihla její tenké tělo nad hlavu. „Vaše zkušenosti a poznatky by se nám mohly hodit. Ale zjišťuji, že prostě nesnesu představu, že by se vaše mysl dotýkala té moje. Chcete se v tomhle posledním okamžiku podělit o nějaké moudro nebo vzdorný názor?“

Madam Dolspeaková zvedla hlavu, ale když se pokusila něco říct, z úst se jí vyřinul proud krve. Nakonec z ní vyšlo i několik slov, příliš slabých na to, aby byla slyšet, a Sirius zapochyboval, zda je tato žena vůbec schopna zformulovat racionální myšlenku.

„Tak nic,“ odbyla bývalou předsedkyni Catheline. Se zkrříženými rukama a výrazem, v němž se zračilo spíš zamyšlení než vítězství, se dívala, jak se řítí k zemi. „Pochybuji, že by to bylo něco, co by stálo za pozornost historiků.“

„Ostatní Červenokožci zemřeli,“ vysvětlovala Sirusovi, zjevně hluchá vůči řevu a lámaným kostem za svými zády. „Letěli, dokud mohli, a potom popadali do moře.“ V jejím hlase zazníval podivně tklivý tón, jako by mluvila o milovanýchruzích, kteří položili život za vznešenou věc. „Naštěstí se ve vzduchu podařilo zůstat aspoň jemu samotnému, a proto mohl zahlédnout tohle.“

Do Sirusovy mysli vsunula příslušnou vzpomínku — maličkou baňatou tečku na dalekém horizontu. „Zdá se, že je větry odnesly na západ. Sledoval je asi hodinu, ale pak byl nucený se vrátit, aby ho nepotkal stejný osud jako jeho bratry. Bylo to ale dost dlouho na to, aby si všiml, že profesorův zázračný létací stroj ztrácí výšku.“

„Pak je tedy pozře moře,“ poznamenal Sirus a dokázal se neotrást, když uslyšel, jak Katarias dobře slyšitelným cvaknutím čelistí překousl vedví posledního zajatce. „Problém by byl vyřešený.“

„Musíme mít jistotu,“ odpověděla se zavrtěním hlavy. „Tu skříňku je potřeba zničit. Spolu s každým, kdo by ji dokázal odemknout. Veškeré další úvahy jsou podružné.“

Otočila se, aby se zadívala na lodi před přístavní bariérou. Nevypadaly nijak působivě. Každá byla zčernalá nebo nějak zjizvená explozemi. Pokud šlo o protektorátní válečná plavidla kotvící ve Ferosu v době jeho obsazení, pouze o šesti by se dalo říct, že jsou plně funkční. Na zbytku probíhaly rozsáhlé opravy a z těch, které už zachránit nešlo, se aspoň odebíraly zbraně a součástky. Sirus odhadoval, že po dokončení oprav bude Bělokožcova flotila při plné síle disponovat zhruba pětadvaceti plavidly. K tomu bylo třeba připočíst další dva tucty obchodních lodí a Modrolovce, které bude možné využívat k převozu vojska, jakmile se vyjasní jejich další cíl.

„Velice bych si přála plout na sever, pane generále,“ pronesla Catheline rozechvěle. „Jak toužím vidět Mandinor v plamenech. Ale běda, musíme se věnovat naléhavějším záležitostem. Je nejvyšší čas, abyste si do své sbírky přidal i titul admirála.“

KAPITOLA IV

HILEMORE

„Kdo je to?“

„Už jsem vám to řekl, kapitáne.“ Clay Hilemorovi věnoval jeden ze svých typických úšklebků, při nichž Hilemora pokaždé zasvrběla pěst. Nebyl si jistý, zda by naopak neměl čerpat určitou útěchu ze skutečnosti, že si tento mladík zachovává nenucenou schopnost ho rozčilovat i přes všechny strážně, kterými si v poslední době prošel.

„Její jméno mi v této záhadě jasno nedělá,“ odvětil a dál se v sobě snažil dusit sílící zlost. „A vzhledem k okolnostem zjišťuji, že s trpělivostí na tom nejsem dvakrát dobře. Takže se vás zeptám ještě jednou.“ Oběma pěstmi se zapřel o stůl, naklonil se ke Clayovi a s neotřesitelným odhodláním se mu zadíval do očí. „Kdo je to?“

Nacházeli se v kapitánské kajutě na palubě *Hrůzobně* a Clay v rukou držel hrnek s čímsi, co se poručíku Steelfinovi podařilo umíchat v kuchyňce. O poručíka Sigorala se starala nejmladší členka rodiny Torcreekových, ačkoli Loriabeth sama se po pobytu ve vlnách zdála být na pokraji zhroucení. Přesto důstojníkovi korvantinského námořnictva nepřestávala věnovat pozornost a několikrát kvůli tomu oslyšela otcův strohý příkaz, aby si šla sama odpočinout.

A potom tu tedy byla ta žena. Žena jménem Kriz, která nebyla součástí jejich skupiny, když vnikali do Věže, a přesto se s nimi nějakým způsobem vynořila z hlubin. Jakmile ji Clay představil, přikývla na pozdrav, ale zdálo se, že není ochotná pronést více než několik málo slov, přičemž mandinorsky mluvila se zlověstně dokonalým carvenportským přízvukem. Hovořila jako někdo, kdo vyrostl ve Slepých, neblaze proslulém slumu, v němž své dětství prožil Clay,

ale Hilemore instinktivně věděl, že u ní něco takového nepřípadá v úvahu.

Při pohledu na ni u něj převládal silný pocit cizosti. Podle barvy kůže by ji považoval za Jihomandinoranku, měla však zvláštně ostré rysy, které tuto teorii podkopávaly. A navíc to její vystupování, způsob, jak civěla na každou součást lodi, ten ostražitý pohled v jejích očích, které zároveň prahly po všech podrobnostech. Také ho zarazilo, jak se více než hodinu z paluby rozhlížela po obloze a okolních ledových krách a tvář se jí přitom občas zkřivila výrazem ničím nezkalené radosti. Úsměv však zmizel, jen co se na ni Hilemore pokusil promluvit; to si ihned k ramenům pevně přitahovala deku a mizela v podpalubí. Hilemore se nemohl zbavit dojmu, že i když byl svědkem čehosi neuvěřitelného, když Clay zkontroloval Jacka Poslední pohled, tato žena představuje něco ještě mnohem neuvěřitelnějšího.

„Celým jménem je Krizelle,“ řekl Clay, po krátkém zaváhání vypil trochu Steelfinova nápoje a nuceně věcným tónem pokračoval: „Je poslední, kdo přežil z Filoský kasty. Je stará asi deset tisíc let a byla první Krvožehnanou narozenou na této planetě.“ Opět si přihnul a uznale mlaskl. „Tohle je vážně dobrý, ať je to teda co chce.“ Při pohledu na Hilemoreův němý, zlostný výraz mu veškerý humor z tváře vyprchal.

„Tak jo,“ povzdechl si a postavil hrnek na stůl. „Ale radím vám, abyste se na to posadil, kapitáne. Je to dlouhá historka.“

„Je to tak,“ řekla Loriabeth. „Do posledního slova.“ Hlavou trhla k lůžku za sebou a Sigoralovu spícímu tělu. „Až se probere, můžete se ho zeptat.“

Závěsem oddělila část nákladového prostoru a vytvořila něco na způsob ošetřovny. Poté se od poručíka ani na okamžik nevzdálila. Sigoralovi dopřáli malé množství ze zbylých zásob Zelené a Loriabeth mu spolu s obkladem přiložila na ránu i zředěnou tinkturu z produktu. S ohledem na utrpenou újmu, Hilemore vážně pochyboval, zda se Sigoralovi do postiženého oka ještě vrátí zrak. Bolest v něm zjevně zanechala hlubokou stopu, protože sebou házel ve spaní a opakovaně se mu cukaly ruce, jako by v nich svíral karabinu.

„Dole je dokonale uzavřené svět.“ Hilemore vrtěl hlavou ve směsici úžasu a nevěřivosti. „Na tohle přistoupit není jen tak, slečno. A jen tak v to neuvěří ani Výbor.“

„Ten si může věřit, čemu chce.“ Loriabeth se významně zadívala do kuchyňky, kde Kriz u stolu konverzovala s Clayem. „Navíc se nedá říct, že bysme neměli žádný důkazy.“

Hilemore jí pokývnutím hlavy poděkoval a odešel, přičemž se ještě na chvíli zastavil, aby si prohlédl onu prastarou ženu, která se ve skutečnosti zdála být o několik let mladší než on. S Clayem rozmlouvala jazykem, který Hilemore neznal, jakousi zvláštně flexivní řečí s dlouhými samohláskami a měkkými souhláskami. *Jazyk minulosti*, domníval se. *A Torcreek si ho osvojil v transu spolu s mnoha tajemstvími, která si určitě rozhodl nechat pro sebe.* Jakkoli sáhodlouhé bylo vyprávění mladé Krvožehnané, Hilemoreovo zkušené ucho v něm zaznamenalo několik drobných zaváhání, která doprovázelo sotva postřehnutelné odvracení očí, poukazující na lhaní nebo záměrné zatajování určitých informací. *Takhle to nepůjde*, řekl si v duchu a rázně vykročil kupředu. *Jestli mám rozhodnout o našem dalším směřování, musím vědět úplně všechno.*

Jeho odhodlání však vzápětí utrpělo silnou ránu, protože na *Hrůzobni* se mu pod nohama znenadání zhoupla paluba, až se málem skácel. Naštěstí sáhl po nejbližším sloupku, aby neztratil rovnováhu, a přestál i další prudké zhoupnutí. Ze stolu v kuchyňce popadaly přístroje a talíře, když se loď zvláštně protočila a zakolébala, jako by ji vyzvedlo rozbouřené moře. *Ale vždyť máme klidné počasí*, pomyslel si a nejbližším kulatým oknem vyhlédl ven.

„Zase ti Modráci, kapitáne?“ zeptal se Scrimshine s vytřeštěnými očima, které se mu jen leskly ve vyzáblé tváři.

„To asi ne, když je Jack tak blízko,“ řekl Clay a nejistě se přešel postavit vedle Hilemora s Kriz v těsném závěsu. „Počítám, že je to nějaká nová potíž, kapitáne.“

Loď se zklidnila a Hilemore vyrazil ke schodům na horní palubu. Když na ni vyskočil, uviděl Steelfina a dva členy posádky, jak se vyklánějí přes zábradlí a hledí do vody pod sebou. Hilemore stanul vedle Ostrovana a sledoval jeho pohled. Uviděl, že moře kolotá, k hladině stoupají velké bubliny a všude kolem hlasitě pukají.

„U Prorokovejch koulí, to je smrad!“ vykřikl jeden z lodníků a máváním ruky si snažil od nosu odehnat vzduch, který z rozvlněného moře stoupal jako miazmatický mrak. Byl to vskutku ohavný zápach, sirnatý a dostatečně hustý, aby člověku svou štiplavostí ucpal nosní dírký.

„Ta puklina na mořském dně,“ uvědomil si Hilemore, když zdola vyklouzlo několik dalších bublin a zakývalo celým *Hrůzobněm*. „Pořád musí vypouštět obrovské množství lávy. Je to mrzuté, ale za překážku bych to označil jen stěží. Pane Scrimshine!“ zavolal na bývalého pašeráka. „Chopte se prosím kormidelního kola a s lodí směřujte dál na sever.“

„Rozkaz, kapitáne!“ Scrimshine předvedl jedno ze svých méně než předpisových zasalutování a utíkal ke kormidlu, od něhož naléhavým štouchnutím odstrčil původního kormidelníka.

„Zastavte!“

Hilemore se otočil, když mu za rukáv zatahala čísi ruka, a zjistil, že před ním stojí Kriz. „Musíme zastavit,“ pronesla svou úsečnou pouliční mandinorštinou.

„Jak jste si možná všimla, slečno, čas je proti nám.“ Hilemore se z jejího sevření zdvořile vymanil. „Jelikož jsou naše zásoby jídla takové, jaké jsou...“

„Plyn!“ přerušila ho a ukázala k přidi. Hilemore sledoval směr jejího prstu a s podmračeným čelem pohlédl na opar před lodí. Byl řídký, ale rozhodně to nebyl žádný přelud. Mezi krami se vznášela slabá šedá pára.

Kriz řekla něco ve svém vlastním jazyce a zvedla prst, aby ukázala na vzdálenou ohnivou masu hory Reygnar. Když před ní Hilemore nechápavě zamrkal, přišla s něčím, co považoval za mimořádně zjednodušený překlad. „Jedovatý plyn. Ta puklina se táhne až k tamhle té sopce. Když k ní poplujeme, všichni na palubě budou do hodiny mrtví.“

Hilemore přešel k přidi a namířil dalekohled na úbočí Reygnaru. Erupce, která započala před několika dny, pokračovala s neztenčenou měrou a ze zejícího vrcholu hory tryskaly v silném proudu obrovské kusy žhavé lávy. Lávový proud se líně, ale nezastavitelně řinul k moři, kde mohutná mračna páry zastírala cosi, co se zdálo

být rychle vyrůstajícím novým ostrovem. Ačkoli se jeho geologické vzdělání omezovalo na několik vyučovacích hodin na Protektorátní námořní akademii, Hilemore věděl, že dalším vedlejším účinkem vypuštění tak velkého množství planetárních vnitřností do moře bude tvorba různých plynů, které ani v jednom případě člověku nezajistí dlouhověkost.

„Zkrátit plachty!“ poručil, čímž námořníky uvedl do kvapného pohybu. „Pane Steelfine, zjistěte, jestli byste dokázal spustit další kotvu. Nejspíš by to šlo povařením oleje, který by na řetězech roztavil led.“

„Postarám se o to, pane.“

„Tohle ale nepřechkáme,“ řekla Kriz potichu, když přišla k Hilemoreovi. „Ta erupce může trvat celé dny. Jak jste říkal, nemáme dost jídla.“

„Tímhle ledem vede pouze jedna splavná cesta,“ řekl Hilemore a ukázal dopředu na její křivolakou trasu. Cítil, jak se v něm opět probouzí předchozí zlost. Pocit, že se nenabízejí žádné dobré možnosti, nebyl pro kapitána nikdy příjemný. *Když poplujeme dál, zemřeme, když zůstaneme na místě, zemřeme*, pomyslel si a zdusil roztrpčené povzdechnutí.

„Určitá možnost tu je,“ řekla Kriz. „Ale budu potřebovat jistou látku v co největším množství, jaké mi budete schopni poskytnout.“

„Jakou látku?“

Kriz se na značných pochybách zakabonila, jako by si nebyla jistá, jestli slovo, které se chystá použít, je to nejsprávnější. „Chcanky,“ řekla s mírným úsměvem. „Potřebuju velkou spoustu chcanků.“

Scrimshine se projevil jako nejproduktivnější ze všech členů posádky, když naplnil dvě velké zavařeninové sklenice oproti Hilemoreově jedné. „A počítám, kapitáne, že ze sebe vyždímám ještě pár kapek,“ nadhodil se stále rozepnutými kalhotami, s nohama od sebe nad sklenicí, z níž vzlínaly obláčky páry. Hilemore neuměl určit, co páchne víc, jestli plyn, nebo uvolněný obsah Scrimshinova močového měchýře.

„Myslím, že to bude prozatím stačit,“ řekl a odvrátil zrak, zatímco si kormidelník zapínal poklopec. Určitou podívanou si i ostřílený námořník mohl nechat ujít.